

คืน ดอกไม้ บูชา พระจันทร์ เจ้าพระยา

1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

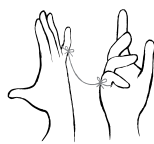
ทดลองอ่าน

เพ็ญไทลื้อ ค้อ 蓬萊客 เจียน
พริกหอม แอปเป
พินพีครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในยุคราชวงศ์เหนือใต้ที่บ้านเมืองแบ่งแยกกันด้วยสายน้ำ สงครามยังคงดำเนินไปทั่วทุกหัวระแหง ไซ้แล้วคะ นี่เป็นผลงานเรื่องใหม่ของเมิงไหลเค่อ ที่มีเรื่องราวของความรัก สงคราม และการชิงชิงอำนาจสุดเข้มข้น

โดย 'ธราทรสันต์ บุษบันจันทรา' เป็นเรื่องราวความรักของคนต่างศักดิ์ของ 'หลี่มู่' ซื่อหม่ากองนอกผู้เปี่ยมความสามารถจากตระกูลต่ำต้อยที่หมายอาจเอื้อมถึงสตรีสูงศักดิ์อย่าง 'เกาลิ้วเสิน' ซาตินิ่งเขาได้แต่สะสมขุมกำลังจนใหญ่โตถึงได้กล้ำสู้อนางแต่งงาน ซาตินิ่งเขาไม่ทำเช่นนั้นอีก จะขอแต่งงานเป็นภรรยาให้ได้ ทำลายวาสนารักของนางกับคู่หม้ายเดิมลงเสีย

แน่นอนว่าความมุ่งมั่นของหลี่มู่จะสำเร็จโดยง่ายได้อย่างไร ยิ่งนางมีบิดาเป็นถึงขุนนางใหญ่ในราชสำนัก บททดสอบมากมายย่อมต้องโหมกระหน่ำใส่หลี่มู่อย่างแน่นอน

สุดท้ายแล้วทหารหนุ่มมากความสามารถจะฟันฝ่านานาอุปสรรคเพื่อแต่งหญิงในใจได้หรือไม่ หรือต้องมองนางแต่ให้ผู้อื่นเหมือนชาติที่ผ่านมา เรื่องราวจะเป็นเช่นไรนั้น เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

นางยี่ดอกน้อยๆ ขึ้น พูดด้วยความโมโห "ท่านได้ยินแล้วหรือไม่!"
หลี่มู่ยิ้ม พลันยกขาข้างหนึ่งคุกเข่าลงที่ขอบเตียง โดยไม่ได้เตรียม
การป้องกันใดๆ ร่างทั้งร่างของเขาก็โน้มเข้ามาใกล้นางแล้ว

"ถ้าข้าไม่สมัครใจเล่า"

ระยะห่างระหว่างคนทั้งสองพลันขยับเข้ามาใกล้ตามการเคลื่อนไหว
ในครั้งนี่ของเขา

ใบหน้าของหลี่มู่ก็อยู่เหนือศีรษะของเกาลั่วเดิน นางรู้สึกได้อย่าง
ชัดเจนอีกครั้งถึงแรงกดดันจากลมหายใจร้อนผะผ่าวเจือกลิ่นสุราที่พุ่งเข้ามา
ปะทะหน้า

หัวไหล่ของเขาขยับเล็กน้อย คล้ายจะยื่นแขนเข้ามาที่นางแล้ว

ชั่วพริบตานั้นขนละเอียดทั่วร่างเกาลั่วเดินพลันลุกชัน นางรีบขยับ
ขึ้นไปที่หัวเตียง ยื่นมือไปคลำหาเม็ดสั่นที่ซุกอยู่ใต้หมอนเล่มนั้น แล้ว
ยกขึ้นมาพาดขวางไว้ที่ด้านหน้าลำคอของตนเองทันที

"ท่านกล้าแตะต้องข้า ข้าก็ไม่ขอยอยู่แล้ว!"

•

แนะนำตัวละคร

- * เกาลั่วเสิน บุตรสาวสกุลเกา เป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ เชี่ยวชาญเรื่องพิณและเซียว มีคู่หมั้นคือลู่อู๋เจียนจื่อ นิสัยอ่อนโยน
- * หลี่มู่ ชื่อหม่ากวงนอก ทหารหนุ่มเปี่ยมความสามารถ ที่มาจากตระกูลต่ำต้อย มีความสามารถด้านการรบ หมายปองเกาลั่วเสิน
- * เกาเฉี่ยว บิดาของเกาลั่วเสิน เป็นขุนนางใหญ่ เสอหลัก ของราชวงศ์ใต้ ชื่อสัตย์ภักดีต่อราชสำนักด้วยชีวิต เป็นที่นับถือของขุนนางทั้งหลาย
- * เซียวหย่งจยา องค์หญิงใหญ่แห่งราชวงศ์ใต้ ภรรยาของเกาเฉี่ยว มารดาของเกาลั่วเสิน นิสัยเย่อหยิ่งตระหงาย เ็นชา ต่อสามี
- * ลู่อู๋เจียนจื่อ คุณชายใหญ่สกุลลู่อู๋คู่หมั้นของเกาลั่วเสิน เชี่ยวชาญ เรื่องพิณ เป็นคนสุภาพอ่อนโยน
- * เกาหวน คุณชายหกลูกเกา อายากแสดงฝีมือในสนามรบ ชื่นชมผู้มีความสามารถ เป็นคนกล้าลุยไม่กลัวตาย

คำเรียกต่างๆ ในเรื่อง

คำเรียก

* อาเหี้ยย

* อาเหนียง/อาหุ่ม

* ต้าซยง

* อาซยง

* อาเจี้ย

* อาเม่ย

* อาตี้

* อาเส่า

* อาจยา

* หลางจวิน

ความหมาย

บิดา

มารดา

พี่ใหญ่

พี่ชาย

พี่สาว

น้องสาว

น้องชาย

พี่สะใภ้

แม่สามี

คำที่ภรรยาใช้เรียกสามี
และใช้เรียกชายหนุ่มทั่วไป
ในเชิงยกย่อง

7

ริมเกาะไปลู่ไถเจิง* ปลายฤดูใบไม้ผลิ

เป็นอีกปีที่แถบเจียงหนาน** งดงาม ดอกซึ่งไปรยปรายดูสวยงาม
ดอกหลิผลิบานดูปุยมะเทศ ผึ้งและผีเสื้อบินว่อนดอมดมกลิ่นหอมของ
ดอกไม้***

เกาลิ้วเสียนั่งอยู่ในห้องอันเจียบสงบในอารามเต๋าซึ่งตนพักอยู่
ตามลำพังมาเป็นเวลาสิบปีแล้ว

"พวกเจ้าไปเถิด หนีไปได้ไกลเท่าใดยิ่งดี..."

นางกล่าวกับนักพรตหญิงตรงหน้าหลายคนที่ยังไม่จากไป ทว่า
พูดยังไม่ทันขาดคำก็มีเสียงฝีเท้ากระชั้นถี่ขึ้น องค์กรักษคนหนึ่งพุ่งเข้ามา

* ไถเจิง หมายถึงสถานที่ตั้งของวังหลวงและสถานที่ทำงานของเหล่าขุนนางในสมัยจีนตะวันออกจนถึงสมัยราชวงศ์ใต้ ซึ่งอยู่ในเมืองเจียนคังซึ่งเป็นเมืองหลวง

** เจียงหนาน คือคำเรียกรวมแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อี้หนุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

*** เป็นจำนวนเงิน หมายถึงทัศนียภาพในฤดูใบไม้ผลิที่งดงาม

จากด้านนอกกรณีประตู

"ฟูเหริน*! ชาวเจีย** ตีประตูเมืองแตกแล้ว! มีข่าวลือว่าไท่เฮากับฝ่าบาทถูกจับเป็นเชลยที่ถนนหนานชยา หรงคังกำลังนำกองทหารเจียเร่งรุดมาทางด้านนี้ น่ากลัวจะไม่ใช่ผลดีต่อฟูเหริน! ถ้าฟูเหรินยังไม่รีบหนีก็จะไม่ทันแล้วขอรับ!"

ทุกคนต่างรู้ดี กองทัพเจียโหดร้ายทารุณไร้มนุษยธรรม ทุกครั้งที่ตีเมืองของราชวงศ์ใต้แตกเมืองหนึ่ง จะต้องเผาเมืองปล้นฆ่าข่มขืน ไม่มีสิ่งเลวร้ายใดที่ไม่ทำ ส่องเต้ของชาวเจียในเวลานี้ยังไม่มีความเป็นมนุษย์แม้แต่หน่อย กล่าวกันว่าเคยเอาเชลยหญิงชาวราชวงศ์ใต้ไปต้มหม้อเดียวกับเนื้อกวาง แล้วสั่งให้แขกผู้ร่วมกินอาหารแยกแยะรสชาติหาความสนุกสนาน

เหล่านักพรตหญิงเดิมก็ตื่นตระหนกจนมือไม้อ่อนอยู่แล้ว ครั้นได้ยินเช่นนี้ใบหน้าก็ยิ่งไร้สีเลือด พวกนักพิลาปร่ำไห้ หลายคนที่ขวัญอ่อนก็แทบจะยืนไม่อยู่แล้ว เนื้อตัวสิ้นเทาไปหมด

เกาลัวเดินหลับตาลง

แสงเทียนวูบไหวส่องสะท้อนเงาร่างเดี่ยวดายผ่ายผอมในชุดนักพรตของนางเกิดเป็นเงาทอดยาวอยู่บนผนัง ยิ่งเพิ่มความอ้างว้างเศร้าวังเวง

บ้านเมืองถูกข้าศึกยึดครอง คนต่างเผ่าเข้ามาถูกรานย่ำยี ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเหยียบย่ำเมืองหลวงเก่าสองแห่งที่คงามอุดมสมบูรณ์

ภายใต้การระงับคอรอยของผู้เฒ่าที่เคยอยู่ทางเหนือ คน

* ฟูเหริน คือบรรดาศักดิ์ที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่มารดาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งขุนนางชั้นหนึ่งและชั้นสอง

** ชาวเจีย เป็นชนต่างเผ่าในสมัยโบราณของจีน เป็นเชื้อสายหนึ่งของชนชาติชงหนู อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลชานซีในปัจจุบัน

ราชวงศ์ได้เคยยกทัพไปปราบปรามทางเหนือครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ผลในตอนที่ท้ายสุดบ้างก็กลับมาโดยไม่มีผลงาน บ้างก็พ่ายแพ้กลางคัน ล้มเหลวเอาเมื่อใกล้จะประสบความสำเร็จก็มี

เมื่อความผันที่จะยึดคืนแผ่นดินเกิดสูญสลายไปแล้ว สิ่งที่คนของราชวงศ์ได้ทำได้ก็มีเพียงอาศัยสันคู่อองลึกชัยภูมิอันเป็นอันตรายตามธรรมชาติของแม่น้ำฉางเจียงรักษาผืนแผ่นดินทางด้านตะวันออกของแม่น้ำเอาไว้ เพื่อรักษาเส้นใยสุดท้ายของความรู้สึกหยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเอาไว้ จึงได้สถาปนาแผ่นดินหว่าชยา* ก่อตั้งราชวงศ์และตั้งตนเป็นอิสระหมดหวังที่จะยึดคืนเมืองหลวงทั้งสอง ได้แต่อาศัยเสื้อผ้าการแต่งกายและขนบธรรมเนียมประเพณีมาหวนรำลึกถึงความรุ่งเรืองในอดีตที่ยังหลงเหลืออยู่เท่านั้น

ทว่ามาบัดนี้แม้แต่สิ่งนี้ก็หายไปไม่ได้แล้ว

ชัยภูมิอันเป็นอันตรายตามธรรมชาติที่เคยเข้าใจว่าแข็งแกร่งดุจดั่งกำแพงเหล็กก็ไม่อาจสกัดกั้นการบุกลงได้ด้วยกรงเท้าของชาวเจี๋ยได้ หรงคังผู้นั้นเคยเป็นผู้ปกครองหัวเมืองชายแดนปาตง** เมื่อหลายปีก่อนหลังจากสูญเสียภรรยา เนื่องจากชื่นชมในชื่อเสียงของเกาลั่วเสินแห่งสกุลเกา จึงถือดีว่าตนเองมีกองกำลังทหารที่แข็งแกร่ง ราชสำนักต้องพึ่งพาอาศัยเขาอยู่มาก ถึงกับมาขอแต่งงานกับนาง

สกุลเกาที่เป็นสกุลสูงศักดิ์มีหรือจะยอมเกี่ยวดองด้วยการสมรสกับแม่ทัพชายแดนเช่นหรงคัง

อีกอย่างนับแต่เกาลั่วเสินเข้าสู่อารามเต้าเมื่อสิบปีก่อนก็สาบานไว้ว่าชั่วชีวิตนี้จะไม่แต่งงานอีก

* หว่าชยา เป็นชื่อดินแดนจีนในสมัยศึกดาบพรรพ์

** ปาตง อยู่ทางตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียง ปัจจุบันอยู่ในมณฑลหูเป่ย์

เกาไทเฮาซึ่งเป็นญาติผู้พี่หญิงร่วมสกุลของนางรู้สึกติดค้างนางอยู่ เพราะเรื่องเก่าเมื่อสิบปีก่อนเรื่องนั้น จึงไม่กล้าบังคับฝืนใจนาง

ทรงคังขอแต่งงานไม่สำเร็จ เขารู้สึกเสียหน้า นับแต่นั้นก็เจ็บแค้น อยู่ในใจ ปีถัดมาก็นำทหารก่อกบฏ หลังถูกปราบปรามก็หนีไปทางเหนือ บากหน้าไปพึ่งพาชนเผ่าเจี๋ย ได้รับมอบหมายให้อยู่ในตำแหน่งสำคัญ

ชนเผ่าเจี๋ยเคลื่อนทัพใหญ่บุกกลงใต้ในครั้งนี่ ทรงคังเป็นทัพหน้า นำกองทัพเจี๋ยบุกกลงใต้โจมตีเมือง อี้ฮวดแสนยานุภาพ ไม่มีสิ่งเลวร้ายใด ที่ไม่ทำ

"ข้าไม่ไป พวกเจ้าไปเถิด"

เกาลั่วเดินลี้มตาขึ้นมาซ้ำๆ พุดขึ้นอีกครั้ง สีหน้าของนางสงบนิ่ง

"ฟูเหริน รักษาตัวด้วย..."

นักพรตหญิงทั้งหลายพากันคุกเข่าโขกศีรษะให้นาง หลังจากลุกขึ้นมา ก็ช่วยประคับประคองกัน ทางหนึ่งก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น ทางหนึ่งก็หมุนตัว เดินจากไปอย่างเร่งร้อน

ไม่นานอารามจี้ออวินที่ใหญ่โตกว้างขวางก็เหลือเกาลั่วเดินอยู่ เพียงผู้เดียว

เกาลั่วเดินเดินออกจากประตูด้านหลังอารามตามลำพังมาถึง ริมแม่น้ำ ยืนอยู่บนโขดหินสูงก้อนหนึ่ง เบิกตามองผิวน้ำกว้างใหญ่ไพศาล ตรงหน้าที่แบ่งแยกดินแดนทั้งเก้า* ออกเป็นเหนือใต้ผืนนี้

ดวงจันทร์สีเงินยวงลอยอยู่บนท้องฟ้า ลมแม่น้ำพัดโชย แขนเสื้อ

* ดินแดนทั้งเก้า หรือจิวโจว หมายถึงแผ่นดินจีนในสมัยโบราณซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของชาวฮั่น ได้แก่ 冀州 (จีโจว) 兖州 (เหยียนโจว) 青州 (ชิงโจว) 徐州 (ซิวโจว) 扬州 (หยางโจว) 荊州 (จิงโจว) 豫州 (อู๋โจว) 梁州 (เหลียงโจว) 雍州 (ยงโจว) เป็นบริเวณใจกลางประเทศในปัจจุบัน

ของนางสะบัดไหวดูจะพลิ้วไปตามสายลม

กลางดึกในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ นางอยู่บนเกาะเล็กๆ กลางแม่น้ำ เช่นนี้ ทอดสายตามองไปยังคลื่นในแม่น้ำที่อยู่ในที่ไกล แลคล้ายเส้นสีเงิน เส้นหนึ่งที่เชื่อมโยงอยู่กับดวงจันทร์ค่อยๆ พัดเคลื่อนเข้ามา

คลื่นในแม่น้ำได้แสงจันทร์ในฤดูใบไม้ผลิ นอกเขตไท่เจิงสายนี้ นางคุ้นเคยเป็นที่สุดแล้ว

นับครั้งไม่ถ้วนยามตื่นจากฝันร้ายตอนกลางดึก ขณะที่ไม่อาจหลับต่อไปได้อีก สิ่งเดียวที่อยู่ข้างหูเป็นเพื่อนนางก็คือเสียงของคลื่นในแม่น้ำที่ซัดเข้ากระทบฝั่งอยู่ทุกคำคืน คืนแล้วคืนเล่า... เป็นเดือนๆ ปีๆ

ที่ว่าคำคืนนี้เสียงคลื่นในแม่น้ำฟังดูแล้วกลับคล้ายเสียงกลองดังสะท้อนสะท้อนในกองทัพเจี๋ยที่เคลื่อนลงใต้

เกาลัวเดินคล้ายได้ยินเสียงกรีดร้องอันตื่นตระหนกของเหล่านักพรตหญิงที่หนีไม่ทันกับเสียงแผดคำรามและหัวเราะอย่างบ้าคลั่งของทหารเจี๋ยดังมาจากที่ไกล

ทุกอย่างจบสิ้นแล้ว...

ไม่ว่าจะเป็นความสง่างามของราชวงศ์ใต้ เกียรติยศของวงศ์ตระกูล รวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับนาง ล้วนแต่ต้องจบสิ้นลงในคำคืนนี้

ทหารเจี๋ยที่อยู่ทางด้านหลังรุกใกล้เข้ามาทุกที เสียงที่ลอยมาตามสายลมสามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจนแล้ว

เกาลัวเดินไม่ได้หันกลับไปมอง

น้ำในแม่น้ำโหมซัดกระโปรงของนางลอยขึ้นเล็กน้อย ดูคล้ายบุปผาที่แผ่กระจายดอกหนึ่ง ร่วงที่ผ่ายผอมแบบบางดูจไม่ใฝ่ถูกคลื่นลมพัดลึกลงไปมา ร่วงโงนเงนอยู่กลางสายลม

นางซ้อนตาขึ้นมองคลื่นในแม่น้ำที่กำลังโถมทะลักเข้าหาดน แล้วก้าวออกไปทีละก้าวๆ เดินตรงไปข้างหน้า เดินลุยน้ำมุ่งไปยังกลางแม่น้ำ

นับแต่กาลล่วงเดินจำความได้ บิดาก็มักพานางมาที่เมืองสือโถว* ที่อยู่ริมแม่น้ำนี้เสมอ

ระหว่างภูเขาเขียวขจีที่สูงตระหง่าน มีกำแพงเมืองสูงตั้งอยู่ เมืองสือโถวตั้งอยู่ริมแม่น้ำฉางเจียง ทางตะวันตกของเมืองหลวง เพื่อพิทักษ์เมืองหลวงแล้ว ที่นี้ถึงกับมีกองกำลังทหารที่เข้มแข็งรักษาการณ์อยู่ตลอดปี

บิดามักจับจูงมือน้อยของนางมองไปยังทิศเหนืออันไกลโพ้นที่มีแม่น้ำขวางกั้นอยู่ จ้องมองอยู่นาน

ยกทัพไปตีทางเหนือยึดคืนดินแดนที่สูญเสียไป กอบกู้แผ่นดินอันกลับคืนมา ถือเป็นความมุ่งมาดปรารถนาอันยิ่งใหญ่ในชีวิตนี้ของบิดา

มีเรื่องเล่าว่าในคืนก่อนที่มารดาจะให้กำเนิดนาง บิดาฝันว่าได้กลับไปเมืองหลวงตะวันออก... ลั่วหยาง ในฝันนั้น เขารู้สึกราวกับเป็นจริงว่าได้ไปเดินอ้อระเหยอยู่สองฝั่งแม่น้ำลั่ว ชับร้องเพลงสนุกสนานอย่างเต็มที่ รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาด้วยความดีใจเป็นล้นพ้น ทว่ากลับต้องเศร้าระทมเป็นเท่าทวีคูณ

กาลล่วงเดิน** เคยคาดเดาว่าบิดาตั้งชื่อให้นางเช่นนี้ ในชื่อนี้ไซ้จะไม่มีมีความหมายของการหววนระลึกถึงอดีต คะเนิงถึงปัจจุบัน และห่วงพะวงถึงกาลข้างหน้า เหมือนกับสายน้ำที่มาบรรจบรวมกัน

* เมืองสือโถว ปัจจุบันอยู่ในเมืองหนานจิง มณฑลเจียงซู

** ลั่วเสิน คือเทพแห่งแม่น้ำลั่ว มีตำนานเล่าว่าเทพแห่งแม่น้ำลั่วก็คือมี บุตรสาวของผู้ซึ่ง เนื่องจากจมน้ำลั่วตายจึงกลายเป็นเทพแห่งแม่น้ำลั่ว

เพียงแต่บิดาคงคาดคิดไม่ถึงว่าช่วงสุดท้ายในชีวิตของนางจะจากไปกับสายน้ำเช่นนี้

ก็เป็นเช่นดังข้อนี้ ด้วยบางสิ่งบางอย่างที่เหนือการควบคุม นี่อาจจะเป็นการทำนายชะตาชีวิตของคนเราอย่างหนึ่งก็ได้

คลื่นในแม่น้ำตอนกลางดึกประหนึ่งมังกรยักษ์ตัวหนึ่งกำลังแผดเสียงคำรามก้องสยบวิญญาณคนภายใต้แสงจันทร์

มันแผดเสียงคำราม คุณความเข้ามาใกล้นางขึ้นทุกทีๆ รวบรวมการจะกลืนกินนางลงไปอย่างไรอย่างนั้น

นางกลับไม่มีความหวาดกลัวแม้แต่หย่อน

ในชีวิตนี้คนที่นางรักหลายต่อหลายคนได้จากนางไปก่อนแล้ว

รัชศกชิงผิงปีที่สิบห้า ตอนที่นางอายุได้สิบหก นางได้รู้ถึงรสชาติของการตายจากเป็นครั้งแรก ปีนั้นเกาหวนน้องชายญาติผู้หนึ่งร่วมสกุลอายุสิบห้าปีซึ่งสนิทสนมกับนางดูจู่พี่น้องแท้ๆ โชคร้ายตายไปในการต่อสู้ปราบกบฏลินชวณหวังผู้เป็นเชื้อพระวงศ์

ถัดจากนั้นรัชศกไท่คังปีที่สอง ยามที่นางอายุได้สิบแปดปี นางก็สูญเสียคู่เจียนจื่อ สามีที่เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่นานไป

รัชศกไท่คังปีที่สาม ขณะที่นางเป็นแม่ม่ายใหม่ยังจมอยู่ในความเศร้าโศกของการสูญเสียคนรัก สวรรค์ก็ช่วงชิงบิดาและมารดาของนางไปอย่างโหดร้าย ปีนั้นดินแดนสามอู่* เกิดเหตุการณ์จลาจลวุ่นวาย ทหารกบฏปิดล้อมเมือง มารดาถูกกักขัง บิดาต้องการจะช่วยมารดา จนสุดท้ายทั้งสองคนล้วนถูกสังหารกันทั้งคู่

และวันนี้หลังจากเวลาผ่านไปสิบกว่าปี ในช่วงก่อนหน้านี้นั้นไม่นาน

* ดินแดนสามอู่ เป็นคำเรียกดินแดนตอนใต้ของแม่น้ำฉางเจียงในสมัยโบราณ ได้แก่ เมืองอู่จวิน เมืองอู่ซิ่ง และเมืองไควจี

ท่านอาและพี่ชายซึ่งเป็นญาติผู้พี่ของนางที่เฝ้าประดับประคองตัวอวีและ
สกุลเกาจนถึงช่วงสุดท้ายก็ทยอยสู้รบจนตัวตายในการทำศึกกับกองทัพเจี๋ย
ที่มุ่งลงใต้ ณ เมืองเซียงหยาง* ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียง

ภาพต่างๆ เหล่านี้ผุดวาบขึ้นมาตรงหน้าเกล้าเสิน

ท้ายที่สุดไฉนสมองของนางพลันมีใบหน้าของคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้น

นั่นเป็นใบหน้าของบุรุษผู้หนึ่ง โลहितอาบย้อมใบหน้าที่องอาจ
หล่อเหลาของเขาเต็มไปหมด

โลหิตสดกลับยังหยาดหยดจากขอบตาของเขาไม่หยุด กระเซ็น
ถูกใบหน้าของนางหยดแล้วหยดเล่า ดวงหน้างามดุจบุปผาของนาง
เปราะเปื้อนไปด้วยคราบโลหิต

ช่วงเวลานั้นนางถูกเขาโถมเข้าใส่ล้มอยู่กับพื้น ใบหน้าของทั้งสอง
อยู่ใกล้กันจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย

ดวงตาทั้งสองของเขามองจ้องนางไม่กะพริบ ทั้งที่มีโลหิตหยาดหยด
อยู่อย่างนั้น ในดวงตากลับเต็มไปด้วยความโกรธแค้นอย่างที่สุดและ
ความชิงชังอย่างลึกซึ้ง

ท่าทางเขาเหมือนสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสใกล้ตาย
และกำลังเคียดแค้นอย่างหนักราวกับพริบตาถัดมาก็จะฉีกร่างนางเป็นชิ้นๆ
แล้วกลืนกินลงไป

แต่สุดท้ายนางกลับยังมีชีวิตอยู่ต่อมา...อยู่มาจนถึงวันนี้

ส่วนเขา...ในที่สุดก็สิ้นใจตายอยู่บนร่างของนางเช่นนั้น

ตลอดเวลาที่ผ่านมามีเกล้าเสินพยายามจะลบใบหน้าบุรุษที่มีโลหิต
หยาดหยดจากขอบตาดวงนั้นออกไปจากความทรงจำ จะดีที่สุดในที่สุดถ้าสามารถ

* เซียงหยาง เป็นเมืองใหญ่อันดับสองของมณฑลหูเป่ย์ ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑล มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์

ลืมได้อย่างหมดสิ้นไม่มีหลงเหลือ

ทว่าสิบปีมานั้นครั้งไม่ถ้วนที่นางถูกฝันร้ายทำให้ตกใจตื่นขึ้นมา
กลางดึก ขณะที่เสียงคลื่นในแม่น้ำดังแว่วมาจากที่ไกลอยู่ข้างหู เกาลั่วเดิน
ได้แต่พลิกตัวไปมานอนไม่หลับ หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ในตอนนั้น
ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างควบคุมตนเองไม่ได้

นึกถึงคำคืนเข้าห้องหอที่เต็มไปด้วยโลหิตและแผนการร้าย

หลังจากผ่านมาหลายปีกระทั่งถึงวันนี้นางยังคงขบคิดไม่เข้าใจ

ตอนนั้นในช่วงเวลาสุดท้ายก่อนเขาจะขาดใจ เหตุผลที่เขาไม่ได้
หักคองาง แท้จริงแล้วเป็นเพราะแรงไม่เป็นใจ หรือเขาละเว้นนางกันแน่
เกาลั่วเดินก็เคยถามตนเองครั้งแล้วครั้งเล่า ถ้าย้อนเวลากลับไปได้
และทำทุกอย่างได้อีกครั้งนางยังจะยอมรับการจัดการเช่นนั้นหรือไม่

นางยังเคยคิด ถ้าเมื่อสิบปีก่อนบุรุษที่ชื่อหลี่มู่ผู้นั้นไม่ได้ตายไป หาก
เขายังมีชีวิตอยู่จนทุกวันนี้ เช่นนั้นเจียงจิว* ในวันนี้จะเป็นเช่นใด

ชาวเจียงที่อยู่ทางตอนเหนือเหล่านี้ยังมีโอกาสโจมตีเมืองเจียงคัง
แตก จับตัวไทเฮากับฮ่องเต้ของต้าอวี่เป็นเชลยเช่นวันนี้หรือไม่

"จับตัวนางกลับมา มีรางวัลให้อย่างงาม!" เสียงบาดแก้วหูดังขึ้น
ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าสับสนวนววยดังมาจากด้านหลัง

ทหารเจียงไล่ตามมาถึงริมฝั่งแม่น้ำแล้ว พร้อมส่งเสียงตะโกนเอะอะ
และมีคนลุยน้ำไล่ตามนางมาด้วย

คลื่นแม่น้ำระลอกหนึ่งซัดมาตรงหน้า นางหลับตาลงก่อนโผล่ร่าง
เข้าไปริบ

แค่ชั่วพริบตาเดียวร่างทั้งร่างของนางตั้งแต่หัวจรดเท้าก็ถูกกระแสน้ำ

* เจียงจิว เป็นคำเรียกผืนแผ่นดินทางด้านตะวันออกของแม่น้ำฉางเจียง หรือก็คือดินแดนที่ราชวงศ์ได้
ครอบครองอยู่ในปัจจุบัน

กลืนหายไปไม่เห็นร่องรอย

คลื่นในแม่น้ำไม่เหมือนเมื่อครู่ก่อน จู่ๆ ก็เกรี้ยวกราดขึ้นมา พัดม้วนฟองสีขาวขึ้นมาเป็นชั้นๆ โอบล้อมนางไว้ทั้งตัว

ตัวของนางลอยไปมาอยู่ในน้ำ คล้ายได้รับการคุ้มครองอย่างอ่อนโยนละมุนละไมที่สุดจากครรรภ์มารดา

ในลมหายใจของนาง สิ่งสุดท้ายที่ได้กลืนคือกลิ่นคาวจางๆ ซึ่งเป็นกลิ่นเฉพาะของกระแสน้ำในฤดูใบไม้ผลิ

กลิ่นนี้ทำให้นางนึกถึงกลิ่นสุดท้ายของบุรุษที่ตายอยู่บนร่างนางในครานั้นเหลือทิ้งไว้ให้นางจดจำ นั่นเป็นกลิ่นของโลหิต

ประหนึ่งเป็นความทรงจำครั้งสุดท้ายเช่นนั้น ได้พานางกลับไปยังช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิที่เจียงหนานเมื่อสิบปีก่อน...

ปีนั้นนางอายุสี่สิบห้า เป็นช่วงวัยที่กำลังสาวและงดงาม แต่นางกลับเป็นม่ายมาเจ็ดปีแล้ว

สกุลเกาเป็นตระกูลที่มีอำนาจราชศักดิ์สูงในเจียงจั่ว เป็นตระกูลขุนนางที่โดดเด่น

เกาเฉียวบิดาของเกาลั่วเดินตลอดชีวิตเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นบุคคลที่ลุ่มลึกสูงส่งสง่างาม เคยดำรงตำแหน่งขุนพลผู้นำทหาร ขุนพลผู้พิทักษ์แผ่นดิน ราชเลขาธิการ และเลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นเจ้ากรมโยธา ได้รับบรรดาศักดิ์เป็นเซียงกง* มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วไต้หวัน

มารดา...เซียวหย่งจยา เป็นพี่สาวของฮ่องเต้ชิงผิง มีพระนามว่า 'องค์หญิงใหญ่ชิงเหอ'

* กง เป็นหนึ่งในบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณของขุนนางจีน แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีคุณงามความชอบ โดยบรรดาศักดิ์เรียงจากมากไปน้อยดังนี้ กง ไท่ จื่อ หนาน แต่ละสมัยจะมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน

หากตัดเรื่องวงศ์ตระกูลออกไป เกาล้วเสียดังไม่ต่างอะไรจากชื่อนางเพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและสติปัญญา ชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองเจียนคัง เจ็ดปีมานี้มีผู้มาทยอยทาบถามสู่ขอกันอย่างไม่ขาดสายล้วนเป็นบุตรหลานของตระกูลขุนนางที่ทัดเทียมคู่ควรกับสกุลเกาเกือบทั้งสิ้น

แต่เกาล้วเสียดใจสงบนิ่งดูจุน่า เก็บเนื้อเก็บตัวยิ่ง น้อยครั้งนักที่จะออกจากบ้าน

กระทั่งวันหนึ่งนางถูกเรียกตัวเข้าวังหลวง

นับแต่นั้นชีวิตที่เสียบสงบก็ถูกทำลายแล้ว...

2

คนที่เรียกตัวเกาล์วเส้นเข้าวังก็คือไทเฮาในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน
เกายงหรง ญาติผู้พี่หญิงสกุลเดียวกันของเกาล์วเส้น

หลังจากฟังเกายงหรงพูดจบ เกาล์วเส้นก็ตะลึงงัน ในใจเต็มไปด้วย
ความมงงวย

เกายงหรงบอก นางหวังว่าเกาล์วเส้นจะรับปากแต่งงานกับหลี่มู่...
หลี่มู่ นามรองจิ้งเฉิน บรรพบุรุษเคยเป็นผู้ว่าการเขตหงหนง*
เนื่องจากสร้างสมคุณงามความดีเอาไว้มากจึงได้รับบรรดาศักดิ์เป็น
จิ้งกิง

เมื่อแผ่นดินถูกข้าศึกยึดครอง คนต้าอวี่อพยพข้ามแม่น้ำลงมา
ทางใต้ บรรพบุรุษสกุลหลี่ไม่สมัครใจจะติดตามลงใต้ จึงพาครอบครัว
ย้ายกลับไปภูมิลำเนาเดิมที่อำเภอชวี่อี่ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของแม่น้ำไหว

* เขตหงหนงอยู่ทางตะวันตกของมณฑลเหอหนาน เนื่องจากตั้งอยู่ทางใต้ของแม่น้ำหวงเหอ อยู่ระหว่างเมืองฉางอัน
กับเมืองลั่วหยาง จึงเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ

นับแต่ราชวงศ์ทั้งแผ่นดินจังหววน* และข้ามแม่น้ำฉางเจียงลงมาทางใต้ดินแดนทางตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียงซึ่งอยู่ตอนใต้ของแม่น้ำไหวก็กลายเป็นสมรภูมิที่ต่อสู้โจมตีกันไปมาของทั้งสองฝ่าย บ้านเมืองวุ่นวายโจรผู้ร้ายชุกชุม ขอเพียงเป็นชาวบ้านชายแดนที่ยังพอมีทางไปก็พากันหนีไปหมด

หลังจากปูของหลี่มู่กลับมาบ้านเกิด ได้สร้างป้อมปราการขึ้นและรับผู้ลี้ภัยที่ไม่มีที่ไปไว้จัดตั้งกองกำลังทหารต่อต้านการโจมตีก่อวุ่นจากทัชชาวหู** และโจรผู้ร้าย ช่วงที่อำนาจกล้าแกร่งที่สุดถึงกับเคยมีกองกำลังทหารเกือบหมื่นนาย

บรรพบุรุษของหลี่มู่ทางหนึ่งก็อาศัยกำลังของตนปกป้องรักษาความสงบเรียบร้อยในแถบนั้น ทางหนึ่งก็เฝ้ารอให้ราชสำนักนำกองทัพรขึ้นเหนือ กอบกู้แผ่นดินจังหววน

แต่ทว่าหลังจากเฝ้าป้องกันด้วยความยากลำบากอยู่หลายสิบปีก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของกองทัพหลวง พร้อมกับชาวเจี๋ยที่อยู่ทางเหนือก่อตั้งการปกครองขึ้น ในที่สุดป้อมปราการของสกุลหลี่ก็เป็นเช่นน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ เดินสู่ความตกต่ำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ยี่สิบปีก่อนป้อมปราการของสกุลหลี่ถูกตีแตก บิดาของหลี่มู่เสียชีวิตท่ามกลางความโกลาหล มารดาของหลี่มู่พาเขาที่อายุเพียงสิบขวบในตอนนั้นตามผู้ลี้ภัยหนีตายข้ามแม่น้ำมาฉางเจียงจั่ว ตั้งบ้านเรือนที่เมืองจิงโข่วเริ่มผ่านวันเวลาไปอย่างยากลำบาก

อายุสิบสามหลี่มู่ก็สมัครเข้าเป็นทหาร เริ่มจากเป็นคู่จ่า*** ที่ต่ำ

* จังหววน หรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบตอนกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

** ชาวหู เป็นคำเรียกชนต่างเผ่าที่ไม่ใช่ชาวจีน ที่อาศัยทางชายแดนทิศเหนือและทิศตะวันตกของจีน

*** คู่จ่า หัวหน้าหน่วยทหารที่เล็กที่สุด มีทหารในบังคับบัญชา 5 นาย

ที่สุด ค่อยๆ เลื่อนขั้นขึ้นมา ในที่สุดก็ได้เป็นบุคคลที่เป็นแกนนำหลักของกองกำลังทหารอิงเทียน

ช่วงสิบกว่าปีนี้ได้ยกทัพออกจากเจียงหนานไปสามครั้ง โจมตีซีสู* หนานจิง และเมืองอื่นที่อยู่ในปกครองของคนทางเหนือ ทอยยียดคืนดินแดนกว่าครึ่งในแถบเหอหนานรวมถึงเหยียนโจว ขับไล่ชาวหูไปตั้งเหอเป่ย์

คุณูปการยิ่งใหญ่ในการปราบข้าศึกทางเหนือเรียกได้ว่าสำเร็จไปครึ่งหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เองทำให้เขามือชื่อเสียงโด่งดังไปทั้ใต้หล้า

เมื่อเอ่ยชื่อเขาออกมา ชาวหูได้ยินแล้วเป็นต้องถอยหนี ชาวฮั่นไม่มีใครไม่เงยหน้ามองด้วยความชื่นชม

สองปีก่อนหลี่มู่ซึ่งในเวลานั้นดำรงตำแหน่งข้าหลวงเมืองเหยียนโจว และแม่ทัพใหญ่เงินจวิน** กำลังตระเตรียมจะยกทัพไปปราบทางเหนืออีกครั้ง นับเป็นครั้งที่สี่ในชีวิตของเขา และเป็นการโจมตีครั้งที่ใหญ่ที่สุดในแผนการที่วางไว้ ทว่าตระกูลที่มีอำนาจราชศักดิ์และปกครองเมืองจิงโจวมาหลายชั่วคนได้ฉวยโอกาสก่อกบฏขึ้น

ไม่นานกองกำลังฝ่ายกบฏก็รุกโจมตีเข้ามาในเมืองเจี้ยนคัง เพื่อหลีกเลี่ยงคมอาวุธ พี่เขยของเกาลัว่เลนหรือฮ่องเต้ไท่คังในตอนนั้นได้ถูกบีบบังคับให้หนีออกจากไท่เฉิง ด้วยความตื่นตระหนกเคียดแค้น รวมกับความวิตกกังวลและหวาดกลัว ไม่นานพระองค์ก็ประสวรและสวรรคตไป หลี่มู่ทราบข่าวก็พักแผนการยกทัพไปปราบทางเหนือไว้ชั่วคราว เขารีบยกทัพกลับมา หลังจากปราบกบฏสกุลสวีจนสงบราบคาบลง

* ซีสู หรือดินแดนสุดตะวันตก คือมณฑลเสฉวนในปัจจุบัน

** แม่ทัพใหญ่เงินจวิน คือแม่ทัพที่ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารและข้าหลวงของเมืองใดเมืองหนึ่ง มีหน้าที่ควบคุมดูแลการปกครองและทุกข์สุขของประชาชนในท้องถิ่น

แล้วก็รับของเฮาเกายงทรงกับองค์รัชทายาทเซียวสวินซึ่งมีพระชันษา
ไม่ถึงสิบชันษาที่ลี้ภัยอยู่ข้างนอกกลับมา

ปีนั้นเซียวสวินได้สืบทอดราชบัลลังก์เป็นฮ่องเต้ เกายงทรงเลื่อนขึ้น
เป็นไทเฮา ในที่สุดต้าอวี่ก็กลับคืนสู่ความสงบสุข

แต่เนื่องจากภัยพิบัติในครั้งนี้ นับแต่นั้นอำนาจภายในของราชสำนัก
ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

เหล่าวงศ์ตระกูลขุนนางที่กุมอำนาจราชสำนักอยู่ในมือ มีลูกหลาน
ลูกศิษย์ลูกหาอยู่ทั่วทุกหนแห่ง มีอำนาจราชศักดิ์และอิทธิพลมากพอ
ที่จะคัดค้านกับราชวงศ์ได้ในอดีตเหล่านั้น หลังจากผ่านการปราบกบฏ
ในครั้งนี้ ล้วนแต่ถูกหลีม่กวาดล้างอย่างไม่ไว้หน้า

สกุลสวี สกุลหลู่ สกุลจู่ ตระกูลที่มีอำนาจราชศักดิ์เคยเป็นผู้นำ
ในราชวงศ์ไต้ ผู้คนในสมัยนั้นต้องแหงนหน้ามองด้วยความเลื่อมใส
ยามนี้พลังชีวิตบอบช้ำอย่างหนัก นับวันมีแต่ยั้งตกต่ำ

หลีม่ยึดและเข้าแทนที่ ดำรงตำแหน่งต้าซือหม่า* บัญชาการทหาร
ทั้งนอกและใน รั้งตำแหน่งสมุหนายก** คุณอำนาจทั้งราชสำนักและ
ฝ่ายทหารทั้งหมด อำนาจและอิทธิพลบรรลุถึงจุดสูงสุดที่ขุนนางผู้หนึ่ง
จะไปถึงได้

'อาเจีย*** เรื่องนี้กะทันหันเกินไปแล้ว เหตุใดท่านจึงมีความคิด
เช่นนี้ ท่านก็รู้หลังจากหลู่หลาง**** จากไป ข้าก็ไม่มีความคิดจะแต่งงานใหม่

* ต้าซือหม่า เป็นตำแหน่งสูงสุดด้านการทหาร เทียบเท่าตำแหน่งสมุหนายก ดูแลกิจการฝ่ายทหารทั้งหมด

** สมุหนายก เป็นตำแหน่งสูงสุดฝ่ายพลเรือน ดูแลกิจการฝ่ายพลเรือนทั้งหมด

*** อาเจีย เป็นคำเรียกพี่สาว ภาษาแต้จิ๋วคืออาเจ๋ เนื่องจากผู้เขียนใช้คำเรียกที่ค่อนข้างเป็นเอกลักษณ์ จึงอยากคงสำนวนไว้

**** หลาง หมายถึงคำที่ใช้เรียกชายหนุ่มหรือบุตรชายของผู้อื่นอย่างให้เกียรติ เพื่อเป็นการเจาะจงว่ากล่าวถึงใคร
จะมีกรวางแซหรือลำดับพี่น้องผู้ชายในรุ่นเดียวกันไว้ข้างหน้า เช่น หลู่หลาง หรือถ้าอีกฝ่ายเป็นพี่น้องผู้ชาย
คนที่หกของตระกูล สามารถเรียกว่าหลิวหลาง ซึ่งลิวแปลว่าหก

อีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งซ้ำกับตำซื่อหมาก็ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ถ้าเขามีเจตนาจะช่วงชิงบัลลังก์จริง ถึงซ้ำแต่งให้เขา เขาก็คงไม่ล้มเลิกความคิด เพราะข้าสตรีนึงหรือ'

ในที่สุดเกาลัวเส็นก็ได้สติกลับคืนมาและกล่าวขึ้น

นางไม่ใช่เด็กสาวที่ไม่เข้าใจเรื่องราวทางโลก ไม่ใช่คนที่ถูกบิดามารดา ทะนุถนอมอยู่ในใจกลางฝ่ามือเช่นเมื่อหลายปีก่อนผู้นั้นอีกแล้ว

สตรีในตระกูลสูงศักดิ์เช่นนางเป็นไปไม่ได้เลยที่จะตัดสินใจเรื่องการแต่งงานด้วยตนเอง แต่ไรมาล้วนขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ของวงศ์ตระกูลเป็นสำคัญ

ที่เป็นเช่นนั้นซึ่งได้แต่งกับบุรุษที่ตนปรารถนา ทั้งสองคนต่างถูกตาต้องใจกัน ทั้งยังมีฐานะทัดเทียมกัน นับว่ามีให้พบเห็นน้อยมาก... นางคิดว่าคงเป็นเพราะเหตุนี้จึงได้ทำให้สวรรคตริษยา เพิ่งแต่งงานได้เพียงปีเดียวสกุลลูกก็ต้องสูญเสียบุตรหลานที่มีความสามารถโดดเด่นเป็นที่ภาคภูมิใจของตระกูลไปคนหนึ่ง นางเองก็สูญเสียสามี ต้องเป็นม่ายมาจนทุกวันนี้

หลายปีที่ผ่านมาคนที่มาขอแต่งงานกับนางมีมาไม่ขาดสาย แต่คนในสกุลเกาไม่เคยปีบบังคับนาง

วันนี้ในเมื่อกายงทรงเอ๋ยปากเช่นนี้แล้ว เกาลัวเส็นมีหรือจะไม่รู้สิ่งที่นางคิด นางจึงพูดตรงๆ โดยไม่อ้อมค้อม

'อาหมี คนอื่นทำไม่ได้ แต่เจ้าน่าจะลองดูได้'

กายงทรงจับตามองน้องสาวของตน กล่าวเน้นทีละคำ

ดวงตาของเกาลัวเส็นมีประกายงุนงง

'อาหมี เจ้ายังจำเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อนตอนสกุลสวีก่อกบฏ เจ้า

ติดตามข้ากับบอดีต๋องเต้ลงใต้ แล้วหลี่มู่มาช่วยฝ่าบาทให้รอดพ้นจากอันตรายได้หรือไม่'

เกาลั่วเดินถูกนางเตี๋นสติ เมื่อใคร่ครวญอย่างละเอียดขึ้นมาก็ยังมีความทรงจำอยู่บ้างจริงๆ

ตอนนั้นทหารกบฏของสกุลสวีไล่ตามมาข้างหลังอย่างไม่ลดละท่ามกลางความซุลมุนวุ่นวาย รถม้าที่นางนั่งพลิกตกจากเส้นทางบนภูเขาเนื่องจากอาการบาดเจ็บเคลื่อนไหวไม่สะดวก กลัวจะทำให้ฮ่องเต้และสองเสนาในต่อนั้นต้องพลอยเดือดร้อนจึงขอแยกทาง

นางถูกส่งตัวไปที่เมืองเซวียนเจิงที่อยู่ละแวกใกล้เคียง พักรักษาตัวอยู่ที่นั่นชั่วคราว หลังจากนั้นกองกำลังฝ่ายกบฏก็ไล่ตามมาถึงที่นั่น และทิ้งกองกำลังส่วนหนึ่งให้โจมตีเมืองเซวียนเจิง ปิดล้อมเมืองเป็นเวลานานถึงหนึ่งเดือน

ในขณะที่ในเมืองเสบียงอาหารเริ่มขาดแคลน ทหารป้องกันเมืองสูญเสียขวัญกำลังใจ เมื่ออยู่ในสภาพสุ่มเสี่ยงอันตราย หลี่มู่ก็ประหนึ่งลงมาจากฟ้าผ่า นำกองทัพมาด้วยตนเอง ช่วยเมืองจากการปิดล้อมของข้าศึกไว้ได้

ไม่เพียงเท่านั้นเขายังตามหาเกาลั่วเดินที่ต่อนั้นซ่อนตัวอยู่ในห้องลับด้วยตนเองจนพบ แล้วมอบหมายให้ทหารคนสนิทคุ้มกันนางไปส่งยังที่ปลอดภัย กระทั่งการก่อกบฏยุติลงแล้ว เขาก็ส่งนางกลับเมืองเจี๋ยนคัง

'เมืองเซวียนเจิงไม่ใช่จุดยุทธศาสตร์สำคัญทางการทหาร ถึงสูญเสียไปชั่วคราวก็ไม่ใช่อุปสรรคอะไรต่อสถานการณ์โดยรวมในการปราบกบฏ ตอนนั้นเขาเพิ่งนำกองทัพจากต่อนเหนือของแม่น้ำฉางเจียงกลับลงมา

ทางใต้ ไม่ไปช่วยเมืองเจียนคังที่สำคัญที่สุด กลับมาช่วยเมืองเซวียนเฉิง ก่อน หลังเสร็จเรื่องยังเข้าเมืองไปตามหาเจ้าด้วยตนเอง เขาอายุสามสิบแล้ว ซ้ำกลับได้ยินว่าเขายังไม่เคยแต่งภรรยา ถ้าจะบอกว่าเขามีใจต่อเจ้า คงไม่เกินไปกระมัง'

คำพูดของเกายงทรงทำให้เกาล้วเสินรู้สึกลึกลับใจเล็กน้อย นางสิ้นศรัทธา

'อาเจีย ท่านคงเข้าใจผิดแล้ว ซ้ำกับตำหนิหมาไม่เคยรู้จักกันก่อนเจอกันที่เมืองเซวียนเฉิง แม้แต่หน้าก็ไม่เคยเห็นมาก่อน หลังจากกลับมาเมืองเจียนคังก็ไม่ได้ไปมาหาสู่กันอีก เขาจะมีใจให้เข้าได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นซ้ำจำได้อย่างชัดเจน วันนั้นหลังจากช่วยเมืองเซวียนเฉิงจากการปิดล้อมของข้าศึกไว้ได้แล้ว ตอนเขาหาตัวข้าพบก็เพียงสั่งกำชับไม่กี่คำ ไม่มีอะไรเกินเลยมารยาทอันควรแม้แต่หน่อย ไม่เพียงไม่มีคำพูดที่เกินจำเป็น กระทั่งจะมองข้ามมากหน่อยก็ไม่มี แล้วจะเอาคำว่า 'มีใจ' มาจากที่ใด'

เกายงทรงยิ้มบาง

'อาหมี ด้วยสติปัญญาและรูปโฉมของเจ้า ร่วมกับชื่อเสียงและเกียรติภูมิของสกุลเกาเรา บุรุษจะแอบชื่นชอบเจ้าก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร เขายังไม่ได้แต่งภรรยา ทั้งไม่เจ้าชู้ เมื่อก่อนมีคนมอบหญิงงามเด็กหนุ่มรูปงามมาให้เขา เขาล้วนปฏิเสธไม่รับ เรื่องนี้ก็ช่างเถิด ช่วงหลายปีนี่เขาเปี่ยมอำนาจและอิทธิพล มีตระกูลขุนนางไม่น้อยยินดีจะละทิ้งฐานะวงศ์ตระกูลเป็นฝ่ายเสนอที่จะเกี่ยวดองกับเขาด้วยการสมรส เขากลับอ้างเหตุผลยังปราบปรามทางเหนือไม่ลุล่วง ยังไม่ปราบถนาก็มีเหย้ามีเรือนปฏิเสธไปทั้งหมด แต่เมื่อสองวันก่อนข้าส่งคนไปพบเขา บอกข่าวเรื่องต้องการ

ให้เจ้าแต่งกับเขา เพื่อจะลองหยั่งเสียงเขาดู เขากลับรับปากแล้ว'

'อะไรนะ! อาเจ็ย ท่านพูดกับเขาแล้วหรือ เหตุใดท่านไม่บอกข้าให้รู้ก่อนเล่า'

เกาลัวเดินตื่นตะลึงอีกครั้ง

เปรียบกับเกาลัวเดินที่ยังสติไม่อยู่ สีหน้าเกายงทรงกลับไร้คลื่นลมใดๆ

บางที่อาการตอบสนองของญาติผู้້นองอาจจะอยู่ในความคาดการณของนางอยู่แล้ว

ในตำหนักมีเพียงพวงนางสองพี่น้อง

เกายงทรงเดินมาถึงข้างกายญาติผู้້นอง จับจูงมือนางพาเดินไปนั้งที่ตั่งเตี้ย ตนเองก็นั่งลงที่ด้านข้าง

'อาหมี ก่อนหน้านี้อาเจ็ยเพียงหยั่งเสียงตำซื่อหมาดู จึงไม่ได้บอกให้เจ้ารู้ ตอนนั้เรียกเจ้าเข้าวังมาก็ไม่ใช่เพื่อจะปรึกษาหารือกับเจ้าหรืออ้ออันกับเจ้าเดิมเป็นคู่ที่ทุกคนต่างอิจฉา แต่จะทำอย่างไรได้แล้ว เขาจากไปเร็ว จนถึงตอนนี้ก็ผ่านไปกว่าเจ็ดปีแล้ว เจ้าเองก็เพิ่งอายุยี่สิบห้า เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของสตรี หรือว่าจะยอมเหยิวเฉาโรยราอยู่คนเดียวไปชั่วชีวิตเช่นนี้ ถ้าดวงวิญญูณของอ้ออันรับรู้ได้ จะต้องไม่ยินดีเห็นเจ้าเป็นเช่นนี้แน่ หลี่มู่แม่จะมีชาติกำเนิดในตระกูลสามัญชน แต่มาถึงวันนี้ไม่พูดถึงสกุลเกาของเรากับสกุลเซียวที่เป็นเชื้อพระวงศ์ ทอดสายตามองไปทั่วแผ่นดินต้าอวี มีวงศ์สกุลใดบ้างที่สามารถสั่นคลอนฐานะของเขาได้ แม้ครึ่งสวน ให้เจ้าแต่งกับเขา แม้ไม่เป็นธรรมต่อเจ้าก็จริง! แต่เจ้าก็เคยเห็นมาด้วยตาของตนเองแล้ว รูปร่างหน้าตา หรือความรู้ความสามารถของเขาก็หาได้ด้อย กับเจ้าก็นับว่าเหมาะสมคู่ควร...'

'อาเจ็ย ท่านไม่ต้องพูดแล้ว เรื่องนี้ไม่เหมาะสม! ข้าไม่รับปากแน่!'

เกาลัวเดินจิตใจสับสนว่าวุ่น ตัดบทคำพูดโน้มน้าวของเกายงทรง รอยยิ้มบนใบหน้าเกายงทรงเลือนหายไปแล้ว สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็น เครื่องขีมีขึ้นมา

นางลุกขึ้น เดินช้าๆ ไปถึงด้านหน้าหน้าต่างบานหนึ่งที่อยู่ทางด้านใต้ ในตำหนัก เหม่อมองไปด้านนอกเงียบๆ อยู่ครู่หนึ่งแล้วหมนตัวมา

'อาหมี ตั้งแต่เล็กจนโต อาเจียปฏิบัติต่อเจ้าเช่นไร'

เกาเจียวแต่งองค์หญิงใหญ่เป็นภรรยา สองสามีภรรยาแม้จะรัก บุตรสาวดุจสิ่งล้ำค่า แต่ความสัมพันธ์ก็ไม่กลมเกลียวกัน ทั้งสองเพียง ให้กำเนิดนางผู้เป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว

เกายงทรงแม้จะเป็นญาติผู้พี่หญิงร่วมสกุล แต่เนื่องจากโตกว่า เกาลัวเดินห้าปี ตั้งแต่เล็กจนโตก็ติดอกเกาลัวเดินดุจน้องสาวแท้ๆ ไม่ว่าจะ เป็นของกินของใช้ ขอเพียงมีของดีจะต้องให้เกาลัวเดินเป็นคนเลือกก่อน สิ่งของนอกกายเหล่านี้ก็ยิ่งพอทำเนา

ปีที่เกาลัวเดินอายุแปดขวบ ระหว่างออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก ไม่ระวัง ไปชนถูกรังต่อเข้า ตอนตัวต่อไล่ต่อยนาง เกายงทรงไม่ค้ำนึ่งถึงสิ่งใด โถมตัวเข้าไปบังนางให้อยู่ได้ว่าง ถอดเสื้อของตนออกมาปิดบังใบหน้า และศีรษะนางไว้ รอจนกว่าไพร่ไล่ตัวต่อไป เข้ามาช่วยพวกนางสองคน เกาลัวเดินก็ยังไม่ยอมปล่อยมือไม่มีอะไรบอบสลาย ส่วนเกายงทรงกลับถูกต่อต่อย อย่างหนัก หลังจากกลับไปก็หมดสติไปหลายวัน ถ้าไม่ใช่เพราะภายหลัง ได้ยาดีก็เกือบจะต้องจบชีวิตลงแล้ว

ความดีที่อาเจียมีต่อนางแต่ละเรื่อง เกาลัวเดินจะลืมได้อย่างไร

'อาเจีย ท่านดีต่อข้ายิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ ทุกวันนี้ข้าก็ยังจำได้ ปีที่ข้า อายุแปดขวบ เพื่อจะช่วยข้า ท่านเกือบต้องจบชีวิต'

เกายงทรงมองจ้องเกล้าแว่เลนนิ่ง พลันเดินมาตรงหน้าเกล้าแว่เลน แล้วคุกเข่าลงเบื่องหน้านาง

'อาเจ็ย ท่านรีบลุกขึ้นมา! นี่ท่านจะทำอะไร!'

เกล้าแว่เลนตระหนกตกใจรีบเข้าไปประคองเกายงทรง

'อาหมี อาเจ็ยไม่เคยขอร้องอะไรเจ้า แต่ครั้งนี้อาเจ็ยขอร้องเจ้าแล้ว!

หลี่มู่อาศัยความดีความชอบในการกริธาทัพไปปราบทางเหนือ หลายปีมานี้ชื่อเสียงบารมีดุจดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน* สองปีก่อนก็ฉวยโอกาสที่สกุลสวี่อกบฏสังหารพวกสกุลลู่กับสกุลจู่ที่ขอบัดขวางเขา วิธีการโหดเหี้ยมอำมหิต ทำทุกวิถีทางไม่เลือก มาบัดนี้ตัวอวี่ของเราไม่มีใครสามารถบังคับหรือควบคุมเขาได้แล้ว เรื่องทุกอย่างในราชสำนักถูกหลี่มู่ควบคุมก็แล้วไปเกิด แต่ไม่ช้าก็เร็ว ได้ห้านี้่อาจต้องเปลี่ยนเป็นใต้ห้ำาของสกุลหลี่เขา'

'อาเจ็ย... ตัวชื่อหมาไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น... ถ้าเขามีใจคิดกบฏ สองปีก่อนก็ไม่จำเป็นต้องรบท่านกับเต็งเอ๋อร์กักลับมา...'

เกล้าแว่เลนพึมพำขึ้น

แม้จะกำลังปลอบใจเกายงทรงให้คลายกังวล แต่น้ำเสียงกลับเจือความลังเล เกรงว่าแม้แต่ตัวนางเองก็รู้สึกหวาดระแวงและร้อนใจ

เกายงทรงแค้นหัวเราะออกมาคำหนึ่ง

'อาหมี ปกติเจ้าเก็บเนื้อเก็บตัวน้อยครั้งจะออกจากเรือน จะรู้ได้อย่างไรว่าใจคนสุดท้ายรู้ เขายกทัพไปปราบทางเหนือหลายครั้ง เจ้าเข้าใจว่าเขาคิดแต่จะยึดคืนดินแดนเดิมจากมือชาวหนูหลู่** ให้เราหรือ เขาก็แค่กำลังรวบรวมจิตใจของผู้คน สะสมชื่อเสียงบารมีเท่านั้น! นับแต่

* ดุจดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน เป็นคำที่ใช้เปรียบเปรยถึงบุคคลหรือเรื่องราวที่กำลังอยู่ในช่วงรุ่งโรจน์

** ชาวหนูหลู่ คำเรียกชนต่างเผ่าอย่างเหยียดหยาม

ปฐมฮ่องเต้ข้ามแม่น้ำลงมาทางใต้ เพราะรู้ว่ามิทั้งคนสนับสนุนและ คัดค้านจึงอาศัยข้ออ้างในการยกทัพไปปราบปรามทางเหนือ สร้างชื่อเสียง บารมีแล้วค่อยมาโจมตีคู่ต่อสู้ในภายหลัง พุทธิการณณ์ชนนี้ตอนนั้นสกุลสวี สกุลหลู่ ตระกูลขุนนางใหญ่อันดับหนึ่งเหล่านี้ มีตระกูลใดบ้างไม่เคยทำ อย่างสกุลเกาเราตอนเจริญรุ่งเรืองสูงสุด ท่านลุงอยู่ในตำแหน่งสูง มีชื่อเสียง โด่งดังไปทั่วทั้งใต้หล้า จุดเปลี่ยนพลิกผันก็ไม่ใช่เพราะลูกหลานสกุลเกาเรา สร้างความดีความชอบในการทำศึกกับชาวเจี๋ยหรือกหรือ'

ทุกวันนี้แม้ราชวงศ์ได้จะเพียงรักษาดินแดนเจียงจั่วไว้ได้ แต่สกุลเซียว ปกครองบ้านเมืองต่อเนื่องกันมานานสองร้อยปีแล้ว สองร้อยปีมานี้มีคน มากเพียงใดที่จ้องอยากจะได้ราชบัลลังก์ พยายามจะเข้ามาแทนที่ไม่ว่า จะเป็นราชินิกุลทายาทสกุลสูงศักดิ์ หรือตระกูลขุนนางที่มีอำนาจราชศักดิ์ เจ้าเคยเห็นว่ามีใครทำสำเร็จหรือไม่ สายโลหิตของราชวงศ์อันสูงศักดิ์ ที่สืบเชื้อสายมาจากสวรรค์จะให้คนธรรมดาทั่วไปเข้ามาผสมปนเป ได้อย่างไร!

พูดมาถึงตรงนี้ก็เกายหงก็เหยียดแผ่นหลังขึ้นตรง ในดวงตามีความ หึงทะนงเจืออยู่รำไร

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลี่มู่ผู้นี้เกิดในครอบครัวสามัญชนที่ต่ำต้อย เดิมเป็นเพียงขุนพลทหารในดินแดนรกร้างห่างไกล เขามีหรือจะไม่รู้ ถ้าไม่ได้สั่งสมอำนาจบารมีและชื่อเสียงมากพอ บุ่มบ่ามซึ่งราชบัลลังก์ ด้วยชาติกำเนิดและคุณสมบัติของเขาจะสยบใจผู้คน แล้วนั่งอยู่ใน ตำแหน่งนี้ได้ได้อย่างไร

ตอนนั้นเขารู้ตัวว่าชื่อเสียงบารมีของตนยังไม่เพียงพอ อย่าว่าแต่ยังมี สกุลสวีเป็นอุทาหรณ์เตือนใจเลย ถึงไม่ได้รื้อถอนช่วงชิงราชบัลลังก์ หาไม่

หลังจากปราบปรามกบฏสกุลสวี่แล้ว เพราะเหตุใดจึงอดใจรอไม่ไหว อ่างเหตุนี้สังหารญาติผู้พี่ของอ้ออันและตระกูลขุนนางปัญญาชนหลายคน ที่ต่อต้านคัดค้านเขา นี่ยังไม่ใช่เพราะสกุลลู่ สกุลจู้ขัดขวางเขาหรือ มาบัดนี้เขาก็ไม่คำนึงว่าขุนนางในราชสำนักคัดค้าน ดั่งต้นจะทำตาม ความต้องการของตน ชูธงตีเกราะเคาะกลองใหญ่โต จะต้องทุ่มเทกำลัง ที่มีอยู่ทั้งหมด เอาผืนแผ่นดินต้าอวีเป็นเดิมพัน เสี่ยงภัยไปปราบปราม ทางเหนืออีกครั้ง ถ้าข้าคาดเดาไม่ผิด รอเขาประสบความสำเร็จกลับมา ก็ถึงเวลาที่ข้าแม่มาয়ลูกกำพร้าต้องเข้าตาจนแล้ว...'

สองตาของเกายงทรงค่อยๆ แดงเรื่อขึ้น มีประกายน้ำตาวิบวับ

'อาหมี อาเจี่ยขอร้องเจ้าแล้ว เจ้าก็คิดเสียว่าช่วยข้าอีกแรง รับปาก ด้วยเถิด!'

'อาเจี่ย...ถึงข้าจะแต่งงานกับเขา แต่จะทำอะไรเพื่อท่านได้'

ผ่านไปครู่หนึ่งเกาล้วนเส็นก็เอ่ยถามเสียงต่ำ น้ำเสียงแจ่มใสอ่อนแรง

'เขาประทับประคองเตียงเอ๋อร์ขึ้นสู่ราชบัลลังก์ก็ได้ ก็ยอมปลดเตียงเอ๋อร์ ตั้งตนขึ้นเป็นฮ่องเต้ได้ ปลดหรือตั้งทุกอย่างขึ้นอยู่กับอารมณ์ชั่ววูบเดียว ของเขา อาเจี่ยคิดอยู่ในเมื่อเขาเลือกใส่ศรัทธาเจ้า ถ้าเจ้าแต่งให้เขา มีความเกี่ยวข้องกันผ่านการสมรส อีกทั้งอาศัยกำลังของเจ้าช่วยไถ่เก๋ลี่ย ปรับความเข้าใจ วันหน้าถึงหลี่มู่จะเสียนแบบสกุลสวี่คิดจะเปลี่ยนราชวงศ์ ข้าแม่มาয়ลูกกำพร้าไม่แน่ว่ายังมีชีวิตรอดปลอดภัย ได้อยู่จนแก่ตาย ในชีวิตนี้ หากไม่เขาคงไม่ละเว้นพวกเราแม่ลูก เพียงกลัวว่าถึงตอนนั้น อาจต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง!'

เกาล้วนเส็นก้มหน้าลง ร่างคล้ายแข็งทื่อไปแล้ว ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เกายงทรงมองนางนิ่ง ไม่ได้เปิดปากพูดอะไรอีก

ทันใดนั้นก็มီးเสียงผีทำถ้ำเบาดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง
 เกาลัวเส้นหันหน้าไปตามเสียง เห็นเชียวสวินหลานชายอายุสิบกว่าปี
 ของตนผู้นั้นสวมชุดคลุมมั่งกรตัวเล็ก ๆ บนร่าง วิ่งออกมาจากประตูบานหนึ่ง
 ทางด้านหลังตำหนัก วิ่งมาถึงเบ็องหน้านางแล้วคุกเข่าลงไป
 'ถ้าท่านน้ำไม่ยอมช่วยข้า เติงเอ๋อริกี้จะไม่ลุกขึ้น!'
 ฮ่องเต้เยาว์วัยน้ำเสียงเจือความไร้เดียงสา สองมือจับชายเสื้อนาง
 ไว้แน่น ดวงตาเบิกโตพลางแหงนหน้าขึ้นมองนาง สองตาไม่กะพริบ

หลังจากนั้นหนึ่งเดือน รัชศกหลงหยวนปีที่สอง ช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ
 เพื่อการยกทัพไปปราบปรามทางเหนืองานใหญ่ที่หลี่มู่จัดเตรียมมานาน
 จะสามารถเคลื่อนทัพได้ตามกำหนดที่วางไว้ งานแต่งงานระหว่างเกาลัวเส้น
 กับเขาก็คงจะเรียกได้ว่าลุล่วงไปอย่างฉุกฉะลุก

ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นงานแต่งงานยิ่งใหญ่ที่ได้รับความสนใจ
 จากผู้คนทั่วทั้งเมือง

ผู้หนึ่งเป็นสตรีสูงศักดิ์ รูปโฉมสติปัญญาความสามารถไม่เป็นสอง
 รองใคร บทกวีรำลึกถึงอดีตเพียงบทเดียวที่นางเคยแต่งไว้ตอนเข้าเรียน
 พร้อมกับพี่ชายน้องชายผู้เป็นญาติในสกุลเดียวกันในสมัยยังเป็นเด็กสาว
 ได้แพร่กระจายออกสู่ภายนอก จนถึงทุกวันนี้ตามร้านหนังสือยังคง
 คัดลอกกันอยู่

ผู้หนึ่งคือตัวชื่อหมา ในใจผู้คนของราชวงศ์ได้ทั่วไป เขาก็คือเทพ
 แห่งสงครามผู้เป็นตัวแทนของจิตใจอันฮึกเหิมและเกียรติยศอันสูงสุด
 ของชาวใต้ อยู่ในตำแหน่งหนึ่งคน อยู่เหนือคนนับหมื่น

หลังพิธีแต่งงานอันยืดเยื้อยาวนาน เกาลัวเส้นในชุดเจ้าสาวนั่งอยู่

ตามลำพังในห้องหอในจวนต้าซือหม่าที่จัดเตรียมขึ้นมาเพื่อค้ำคีนนี้
โดยเฉพาะ รอคอยการมาถึงของสามีคนที่สองในชีวิตของตนอยู่เงียบๆ

3

หลี่มู่ไม่ได้ปล่อยให้นางต้องรอนาน
การมาถึงของเขาเร็วกว่าที่นางคิดไว้มาก
นี่เป็นการกลับมาพบหน้ากันอีกครั้ง หลังจากนางได้เขาส่งตัวออกจาก
เมืองเซวียนเจิงเมื่อสองปีก่อน

รูปร่างหน้าตาของเขาดูต่างไปจากในความทรงจำของนางอยู่บ้าง
ตอนนั้นอาจเพราะยุ่งอยู่กับการเตรียมการสู้รบในเจียงเป่ย์* ทั้งยัง
รีบร้อนนำกำลังทหารกลับมาช่วยเจ้าเหนือหัว เขาไม่มีเวลาจะมาคำนึงถึง
เรื่องปลื้มใจอย่างอื่น หลี่มู่ในความทรงจำของเกาลั่วเสินนั้น สวมเสื้อเกราะที่
เปราะเปื้อนคราบโลหิต ไว้หนวดเครารุงรังยาวราวชุน** กว่า ทำให้บดบัง
ใบหน้าของเขาไปครึ่งหนึ่ง

กลิ่นคาวโลหิตจางๆ ได้ควมมีดวงตาที่ดูลุ่มลึกคู่หนึ่ง ทั้งหมดนี้คือ

* เจียงเป่ย์ หมายถึงดินแดนทางตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียง

** ชุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

ภาพของข้าหลวงเมืองเหยียนโจวที่มาช่วยกอบกู้เมืองในตอนนั้น ซึ่งอยู่ในความทรงจำของนาง

แต่ในคืนนี้บุรุษที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ก็กลับมีรูปร่างหน้าตาแตกต่างจากภาพในความทรงจำของเกาลั่วเดินอย่างสิ้นเชิง

เขาสวมเสื้อคลุมยาวสีดำหมวกทรงสูง เอวคาดสายรัดเอวใหญ่ ผึ่งหยก หนวดเคราที่บดบังใบหน้าหายไปแล้ว ใบหน้าสะอาดสะอ้าน ด้านข้างของขากรรไกรทั้งสองมีเพียงแนวเขี้ยวจางๆ หลังการโกนหนวด ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของบุรุษในวัยผู้ใหญ่ เผยให้เห็นเส้นสายแนวสันกราม เรียวงามแข็งแรง ดวงตาทั้งสองเปล่งประกายแวววาว ทว่าทั้งร่างดูหล่อเหลา และมีชีวิตชีวา

ลักษณะของเขาดูแตกต่างจากลู่เจียนจื่อ รวมถึงบิดาหรือบรรดาพี่ชายที่เกาลั่วเดินคุ้นเคยอย่างสิ้นเชิง

ตอนลู่เจียนจื่อยังมีชีวิตอยู่ เขาไม่เพียงเป็นผู้โดดเด่นในบรรดาคณนุ่บุตรหลานตระกูลขุนนางในเมืองเจี้ยนคัง เขายังเป็นทหารที่สร้างผลงานอันหาได้ยากยิ่งด้วย

มือของเขาทั้งจับพู่กันขีดเขียนอย่างสง่างาม และทั้งจับกระบี่สังหารผู้คน

แต่แม้จะเข้าร่วมกองทัพเช่นกัน มีคุณูปการยอดเยี่ยม แต่ในตัวของลู่เจียนจื่อกลับขาดจิตสังหารแบบหลิมู่

ไม่เกี่ยวกับการสวมใส่อะไร...มีเพียงต้องผ่านทะเลโลหิตซากศพ กองเป็นภูเขา ตีเมโลหิตลุยคมดาบจึงจะมีพลังอำนาจที่ซึมซาบเข้าไปในโลหิตและกระดูกทำให้ผู้คนรู้สึกหวั่นเกรง

หลังจากเขาเข้ามาก็มาเฝ้าอยู่เบื้องหน้านาง มองจ้องนางโดยไม่ได้

เอ่ยปากพูด และไม่ได้เข้ามาใกล้

เกาลั่วเสिनรู้ว่าคืนนี้ตนเองมีใบหน้าแดงเปล่งปลั่งฟันขาว ดูงดงามยิ่ง
ตั้งแต่เจ็ดปีก่อนหลังจากถูเจียนจ้อจากไป คืนนี้นับเป็นครั้งแรก
ที่นางแต่งเนื้อแต่งตัวงามหรือออกมาให้ผู้คนเห็น

รอบด้านเงียบสงบจนออกจะน่ากลัว เกาลั่วเสินได้ยินกระทั่ง
เสียงลมหายใจเข้าออกของเขา

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นางรู้สึกตื่นเต้นเป็นที่สุด
ในที่สุดนางก็รวบรวมความกล้าหาญเงยหน้าขึ้น มองสบสายตากับเขา

หลังจากมองประสานสายตากับเขาอยู่ครู่หนึ่ง นางก็หยักไค้ง
มุมปากขึ้นช้าๆ คล้ายยิ้มน้อยๆ ให้เขา

เขาคล้ายลงไปชั่วขณะ ไหล่ขยับเล็กน้อย จากนั้นก็ปลดหมวก
ด้วยตนเอง สาวเท้าเดินมาที่ข้างกายนาง

ช่วงฤดูกาลเช่นนี้ ถ้าสวมเสื้อผ้าบางไปตอนกลางคืนยามมีลมพัด
มาบางครั้งเกาลั่วเสินก็ยั้งรู้สึกหนาว

คงเพราะดีมีสุรา มา เขากลับเหมือนรู้สึกร้อน มีเหงื่อบางๆ ซึมออกมา
จากตัวเสื้อด้านหลัง

ครันลงเลอยู่ชั่วขณะเกาลั่วเสินก็เอ่ยถามเสียงต่ำ 'จะเปลี่ยนเสื้อ
หรือไม่'

เขายกมือขึ้น ขณะจะปลดสายรัดเอวที่คาดเอวเส้นนั้น แขนเขาก็
พลันหยุดชะงักนิ่งอยู่กลางอากาศ

มือขาวผ่องเรียวกามข้างหนึ่งยื่นมาที่เอวของเขา ปลายนิ้วแตะไปที่
ตะขอสายรัดเอวแล้วหยุดนิ่ง

เขามองมาที่นาง...

เกาลัวเดินลุกขึ้นมาจากขอบเตียงแล้ว นางตัวสูงเท่าหัวไหล่ของเขา
เมื่อมายืนอยู่ข้างหน้าเขาเช่นนี้ก็ยิ่งดูตัวเล็กแบบบาง

แพขนตาคู่หนึ่งสั้นไหวน้อยๆ นางหลุบเปลือกตาลงไม่ได้มองเขา
หลังจากล้งเลอยู่ชั่วขณะ มือเรียวงามดุจหยกข้างนั้นก็ปลดตะขอ
สายรัดเอวให้เขา แล้วค่อยๆ ปลดสายรัดเอวออกจากร่างของเขา

เขาไม่ขยับ เพียงก้มศีรษะเล็กน้อย มองนางช่วยถอดเสื้อให้เขา
ต่อไปเรื่อยๆ คอยหมุนตัว ยกมือทั้งสองขึ้นให้ความสะดวกแก่อนาง

เสื้อตัวนอก เสื้อตัวกลาง เมื่อเสื้อตัวในที่ด้านหลังเป็ยกชุ่มไปด้วยเหงื่อ
ถูกถอดออกมาได้ครั้งหนึ่ง เขารู้สึกได้ว่ามือที่แตะอยู่บนหัวไหล่ด้านหลัง
ของเขาโดยมีเสื้อกั้นขวางอยู่ข้างนั้นหยุดนิ่งลง

เขารออยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็รู้สึกว่ามีมือข้างนั้นผละออกไปจากหัวไหล่
ด้านหลังของตน

เขาหันหน้าไปซ้ายๆ เห็นสีหน้าของนางแข็งทื่อเล็กน้อย สายตาทั้งสอง
จับนิ่งอยู่ที่แผ่นหลังของเขาคล้ายได้เห็นอะไรที่อัปโลกษณ์ที่สุดในโลก

'ซ้ำทำให้เจ้ารังเกียจและหวาดกลัวหรือ'

เสียงของเขาฟังดูแหบแห้งและฝาดฝืนยิ่ง

บนแผ่นหลังของเขามีรอยแผลเป็นหลายรอยที่เกิดจากการทำศึก
ในอดีต ล้วนแต่ไม่ใช่แผลตื้นๆ ทั้งสิ้น

โดยเฉพาะรอยแผลตรงหัวไหล่ด้านซ้ายนั้นเป็นรอยดาบยาวจาก
หัวไหล่ลงมาถึงเอว ความรุนแรงของบาดแผลในตอนนั้นหวัดจะเอาชีวิต
ของเขาไปเสียแล้ว มาบัดนี้แม้จะหายดี แต่ผิวหนังตรงแผลยังคงไม่ราบเรียบ
แลดูเหมือนมีตะขาบสีม่วงอมดำตัวหนึ่งเกาะอยู่ เห็นแล้วน่าเกลียด

น่ากลัวเป็นที่สุด

เกาลัวเดินขึ้นตาคี้นมองสบดวงตาทาหม่นขีมิคู้^๑นั้นของเขา ผ่านไป
ครู่หนึ่งก็สิ้นศิริระน้อยๆ

'ข้ากำลังคิดว่าตรงนี่ตอนนี้ยังเจ็บอยู่หรือไม่' นางถามเขาเบาๆ

ในดวงตางามคู้^๑นั้นไม่มีความรังเกียจและหวาดกลัวอยู่ หากแต่
หลังจากคลายจากความตื่นตระหนกก็เผยความอ่อนโยนและความเวทนา
สงสารไหลหลังพริ้งพรุออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

ความหม่นขีมิในส่วนลึกของดวงตาเขาจางหายไปทันที

'หายเจ็บนานแล้ว'

เขาจ้องมองนางแล้วกล่าวเสียงต่ำ น้ำเสียงเบาและนุ่มนวลยิ่งคล้าย
กำลังปลอบขวัญนาง

เกาลัวเดินค่อยๆ ระบายลมหายใจออกมา ก่อนหมุนตัวไปเหยียบ
เสื่อตัวในสะอาดตัวหนึ่ง เห็นเขาถอดเสื่อที่เปียกเหงื่อออกด้วยตนเองแล้ว
เผยให้เห็นร่างช่วงบนที่กำยำล่ำสันก็อดไบหน้าร้อนผ่าวขึ้นมาไม่ได้ นาง
ไม่กล้ามองมาก เพียงหลบตาลงเล็กน้อย ยืนเสื่อไปให้

เขารับไปสวมใส่และคาดสายรัดเอวเรียบร้อย

หลังจากผ่านการสนทนากัน ความรู้สึกแปลกหน้าไม่คืบเคยระหว่าง
คนทั้งสองในช่วงก่อนหน้านี้นี้คล้ายค่อยๆ หายไป ไม่เพียงเกาลัวเดิน แม้แต่
หลี่มู่ก็ดูเป็นธรรมชาติขึ้นมาก

'ต้าซือหม่า...' นางชะงักแล้วเปลี่ยนคำพูด 'เมื่อก่อนกลางจวิน*
เคยช่วยข้าจากภัยอันตราย ข้ากลับไม่มีโอกาสได้กล่าวขอบคุณท่าน
หวังว่ากล่าวขอบคุณตอนนี้คงไม่สายเกินไป'

* หลางจวิน เป็นคำที่ภรรยาใช้เรียกสามี และยังใช้เรียกชายหนุ่มทั่วไปในเชิงยกย่อง

'เจ้าไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ไยต้องขอบคุณด้วย' เขายิ้มน้อยๆ

อาจเพราะมีแสงอบอุ่นจากเทียนสีแดงส่องสะท้อนอยู่ด้านข้าง ยามนี้แววดตาที่เขามองนางจึงดูอ่อนหวานละมุนละไมยิ่ง

บุรุษที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ดูแตกต่างกันอย่างมากกับคำชื่อหมาที่เล่าลือว่ามีวิธีการอันโหดเหี้ยมอำมหิต กำจัดคนที่เห็นต่างจากตน และทำทุกอย่างเพื่อวางแผนช่วงชิงราชบัลลังก์ผู้นั้น

มีเวลาสั้นๆ อยู่ชั่วขณะหนึ่งที่นางรู้สึกขงใจจึงนิ่งเสียบลง

เขาค่อยมองออกถึงความรู้สึกของนางจึงไม่เปิดปากอีก เพียงมองนางไม่วางตา

ระหว่างคนทั้งสองความรู้สึกผ่อนคลายเป็นช่วงสั้นๆ ก่อนหน้านี้เลื่อนหายไปแล้ว บรรยากาศกลายเป็นชะงักงันไปอีกครั้ง

เขาลังเลอยู่ชั่วขณะ ในที่สุดก็เอ่ยปากขึ้นอีกครั้งทำลายความนิ่งเสียบ 'เจ้าคงเหนื่อยแล้ว พักผ่อนเร็วหน่อยเถิด' เขาพูดขึ้นอีกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล 'ข้ารู้เจ้าแต่งกับข้าหาได้มาจากความยินยอมพร้อมใจ เจ้าไม่ต้องกังวลขอเพียงเจ้าไม่สมัครใจ ข้าก็จะไม่บีบบังคับเจ้า'

ส่วนลึกในใจของเขาล้วนเล่นพลันเกิดความรู้สึกอดสูใจคล้ายถูกคนมองทะลุความลับส่วนตัวอย่างหนึ่ง

นางรู้ว่าเขากำลังมองนางอยู่จึงหันหน้าหนีไป หันหลังให้เขาแล้วปลดเสื้อตัวนอกของตนออกช้าๆ

มุ้งผ้าดินถูกปล่อยลงมา ทั้งสองนอนเคียงกันอยู่บนหมอน

นางหลับตา สองแกำมแดงปลั่ง

เขาขยับเข้ามาใกล้อย่างระมัดระวัง ค่อยๆ ปลดเสื้อตัวในบนร่างของนางอย่างลองหยั่งเชิง

ฝ่ามือใหญ่ที่เคยจับกระบี่แม่ทัพสังหารคนมานับไม่ถ้วนข้างนั้นยามนี้ ถึงกับสั่นเทาเล็กน้อย ทว่าหลังพยายามอยู่หลายครั้งเขาก็ไม่อาจปลดฝักรัดเอาไว้ได้

จนกระทั่งครั้งสุดท้าย... ในที่สุดเขาก็ปลดฝักรัดเอาไว้ได้อย่างราบรื่น แต่มือข้างนั้นของเขาพลันถูกมือของนางกดไว้เบาๆ

'กลางจวิน วันหน้าท่านคิดจะช่วงชิงราชบัลลังก์เหมือนสกุลสวี่หรือไม่'

นางลืมนึกขึ้นมาบ้าง เอียงคอมองบุรุษข้างหมอนที่คลื่นอารมณ์กำลังทะลักพรingsงผู้หนึ่ง

หลี่มู่มองสบตานางอยู่ครู่หนึ่ง เขาดึงมือตนเองกลับพลางลุกขึ้นมา นั่งเกาหัวเสียนึกไม่เข้าใจตนเอง เหตุใดตนจึงมุ่มบ่ถามคำถามนี้ออกมาในเวลาเช่นนี้

คำพูดเพิ่งออกจากปาก นางก็นึกเสียใจขึ้นมาแล้ว

นางนอนหงายอยู่บนหมอน ปรายตามองเงาด้านหลังอันเคร่งขรึม ภูมิฐานดุจขุนเขาของบุรุษที่นั่งอยู่ด้านข้างผู้หนึ่ง ใจเต้นระรัวอย่างรุนแรง ผ่านไปพักใหญ่ก็ยังไม่ได้ยินเขาเอ่ยปาก

นางหลับตา 'เป็นซ้ำพูดผิดไปแล้ว กลางจวินไม่ต้องใส่ใจ'

'เจ้าทราบความตั้งใจเดิมของข้าที่จะเข้าร่วมกองทัพในตอนนั้นหรือไม่'

เขาพลันย่นถาม

เกาลั่วเสียนลืมนึก เห็นเขาหันหน้ามาแล้วก็มลงมองตน

นางเบิกตาโต ไม่ได้ขยับตัวแต่อย่างใด

สายตาของเขากวาดผ่านดวงหน้างามดุจบุปผาของนางแล้วยิ้ม

ในปีที่ข้าอายุสิบขวบ บ่อมปรากฏการของครอบครัวถูกคนเหนือตีแตก บิดาของข้าตายในสนามรบ โชคดีที่ได้คงครักษ์ในบ้านที่จงรักภักดีสู้ตาย ช่วยคุ้มกัน มารดาจึงมีโอกาศพาข้าหนีตายมา จนทุกวันนี้ข้ายังจำภาพ ตอนมารดาพาข้าข้ามแม่น้ำได้ ผึ่งแม่น้ำทางเหนือมีชาวหูหลู่ที่ไล่ตามมา ยิงธนูใส่ มีคนต้องธนูตกน้ำอยู่ตลอดเวลา เรือหาปลาที่แคบเล็กมีคน เบียดเสียดอยู่เต็มลำเรือ เสียงร้องให้ดังสะเทือนถึงแผ่นดินฟ้า เรือลำที่อยู่ ด้านข้างเนื่องจากมีคนขึ้นมามากเกินไป พอมาถึงกลางแม่น้ำก็ถูกคลื่นซัด พลิกคว่ำ เพื่อนบ้านที่หนีมาพร้อมกับข้าตลอดทางกระเสือกกระสนอยู่ใน แม่น้ำส่งเสียงโหยไห้ ไม่นานก็ถูกคลื่นม้วนไปไม่เห็นแม้เงา...

ตอนยังอยู่ทางเหนือพวกเขาต่างเฝ้ารอให้ฮ่องเต้ของต้าอวี่ส่งกำลัง ทหารมาตลอดเวลา เฝ้าหวังให้ขับไล่ชาวหูหลู่ออกไป ให้พวกเขาได้ หมอบคารวะฮ่องเต้ของตน สวมใส่เสื้อผ้าของตน เพาะปลูกในที่ดินของตน เฝ้ารอมานานปีเพียงนั้น กองทัพต้าอวี่เคยมาจริง ทว่าเพียงเลี้ยวมาแล้ว ก็จากไป อะไรก็มองไม่เห็น! มาถึงวันนี้ กระทั่งพื้นดินผืนสุดท้ายที่จะ อยู่อาศัยก็ไม่มีแล้ว!

พวกเขาเพียงคิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ขอตายอยู่ท่ามกลางสงคราม หลบพ้นจากการไล่ล่าสังหารตลอดทางจากคนทางเหนือมาได้ และไม่ถูกลูกธนูที่ยิงมาจากด้านหลัง ยามนั้นเพียงข้ามแม่น้ำสายนี้ไปได้ก็จะถึง ดินแดนของชาวฮั่นที่เป็นฝ่ายตนแล้ว สิ่งเหล่านั้นมองเห็นอยู่ข้างหน้านี้เอง แท้ๆ จู่ๆ กลับมีคลื่นลูกหนึ่งซัดมา สุดท้ายก็ไม่อาจมีชีวิตรอดไปได้...'

เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง

'นับแต่นั้นมาข้าก็บอกกับตนเอง วันหน้าถ้าข้าอยู่เหนือกว่าผู้อื่นได้ จะต้องระดมกำลังทหารไปปราบปรามทางเหนือ กอบกู้เมืองหลวงทั้งสอง

ให้คนหูโง่ใส่หัวกลับไปดินแดนของตน ให้ชาวฮั่นได้ครอบครองผืนดินของบรรพบุรุษอีกครั้ง... เวลาผ่านไปสี่ปีแล้วความตั้งใจเดิมของข้ายังไม่เคยเปลี่ยน'

น้ำเสียงของเขาสงบราบเรียบคล้ายกำลังพูดถึงเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตน 'นับแต่ตัวข้าแม่ น้ำลงมาทางใต้ วีรบุรุษก็ปรากฏขึ้นมาไม่ขาดสาย ล้วนเป็นผู้อยู่ในสกุลสูงศักดิ์ตระกูลขุนนาง มีผู้โดดเด่นมากมายที่นำกองทัพไปกอบกู้ดินแดนของชาวฮั่น บิดาของเจ้าก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่เจ้ารู้หรือไม่ เพราะเหตุใดหมิงกง* ยกทัพไปปราบปรามทางเหนือหลายครั้ง ล้วนล้มเหลวขณะใกล้จะประสบความสำเร็จ ยังไม่ทันเห็นผลก็ล้มเลิก'

เกาลั่วเสินค่อยๆ ลุกขึ้นมา นั่ง

'หาใช่ชาวใต้เราเองกำลังทหารไม่กล้าหาญ แม่ทัพขาดกลยุทธ์ หากแต่เพราะตระกูลที่มีคุณูปการมาหลายชั่วคนต่างมีแผนการของตน เห็นแก่การแก่งแย่งชิงดีระหว่างตระกูลเป็นสำคัญ ไม่ปรารถนาจะเห็นสกุลเกาของเจ้าได้เป็นใหญ่แต่เพียงผู้เดียวเพราะสร้างคุณูปการใหญ่ ในการปราบปรามทางเหนือ และพยายามขัดขวางจากทางด้านหลังทุกวิถีทาง

ถึงเป็นสกุลเชื้อวงศ์เป็นราชวงศ์ เกรงว่าก็คงไม่ปรารถนาจะเห็นหมิงกงปราบปรามทางเหนือได้สำเร็จ หลังจากคนสกุลเชื้อข้าแม่ น้ำลงมาทางใต้ ตั้งมั่นอยู่บนแผ่นดินด้านตะวันออกของแม่น้ำฉางเจียงได้แล้ว ก็ไม่มีความคิดจะช่วงชิงเมืองหลวงเก่ากลับคืนมาอีก เขาจะยอมเห็นขุนนางมีความดีความชอบเหนือกษัตริย์ กดขมราชวงศ์ได้อย่างไร'

เขามองนางแวบหนึ่ง หัวคิ้วขยับเข้าหากันเล็กน้อย นิ่งเงียบไป

* หมิงกง เป็นคำเรียกขุนนางผู้ใหญ่อย่างยกย่อง ในที่นี้หมายถึงเกาเจียว

ครู่หนึ่ง

'ด้วยความสูงศักดิ์ของเจ้า วันนี้ยอมแต่งให้ข้ายอมมีสิ่ง que เจ้ามุ่งหวัง ในเมื่อเจ้าเอ่ยปากถามข้าแล้ว ข้าก็จะบอกให้เจ้ารู้ เรื่องภยภคหน้าจะ เป็นอย่างไรข้าไม่รู้ แต่จนถึงตอนนี้ข้าไม่มีความคิดที่ไม่จงรักภักดี'

เขาชะงักไปชั่วขณะ แล้วเพิ่มน้ำหนกเสียง 'แต่...ใครก็ตามที่ขัดขวางข้า จากการปราบปรามทางเหนือ ไม่ว่าจะ เป็นใครก็ตาม ย่อมถือ เป็นศัตรู ของข้าหลิมู่ ข้าจะต้องกำจัดเสีย!'

เกาลัวเลนนิ่งฟังเขาพูดมาโดยตลอด นางนิ่งเงียบอยู่เป็นนาน

'กลางจวิน เรื่องของราชสำนัก เมื่อก่อนข้าไม่ค่อยได้ใส่ใจ ข้ารู้เพียงว่า ตอนนั้นที่บิดายังมีชีวิตอยู่ ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตคือ ยึดคืนดินแดนทางเหนือให้จงหยวน ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่จะต้องสนับสนุน หลางจวินแน่นอน'

หลิมู่มองนางนิ่ง ปรกยความพึงพอใจค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาใน ส่วนลึกของดวงตา

'ฟูเหริน...'

'เรียกข้าอาหมีเถิด คนในครอบครัวต่างเรียกข้าเช่นนี้'

นางคลี่ยิ้มหวาน

'อาหมี...'

หลิมู่ประกยตาสั้นไหว เรียกชื่อ นางเสียงต่ำออกมาคำหนึ่ง

เขาจับมือ นาง ค่อยๆ รวบมือเข้ามา ในที่สุดก็กุมมือ น้อยของนาง

'ไว้ในฝ่ามือที่ร้อนผ่าวเต็มไปด้วยรอยด้านหนาของ ตนแน่นอน

4

มือทั้งสองถูกฝ่ามือของเขากุมไว้แน่นเช่นนี้ ทำให้หัวใจของเกาล์วเส้น
เต้นเร็วขึ้นเล็กน้อย

นางไม่กล้ามองสบสายตาร้อนแรงสองสายที่พุ่งมาที่ตน เพียงหลุบตาลง
เมื่อนึกขึ้นได้จึงดึงมือของตนออกมาจากมือเขาเบาๆ แล้วลงจากเตียง

นางเดินไปถึงข้างโຕະ ยกบ้านสุราขึ้นมา รินสุราลงในจอกสลัก
ลายมงคลอินหยางที่วางอยู่เงียบๆ บนโຕະคู้่นั้น พอรินสุราเต็มทั้งสองจอก
นางก็ยกขึ้นมา ภายใต้อายตาทที่จ้องมองมาของเข นางเดินทีละก้าวๆ
กลับมาตรงหน้าเขา แล้วยื่นจอกสุราหยกใบที่สลักลายหยางให้กับเขา

'นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ชีวิตที่เหลืออยู่ของข้าภรรยาขอฝากไว้กับ
หลวงจวิน เชิญดื่มสุรามงคลจอกนี้'

นางเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ริมฝีปากแดงคลี่ออก ลมหายใจหอมกรุ่น
ดุจดอกกล้วยไม้

ชายแขนเสื้อแผ่ขยายดูขยับเมฆ ข้อมือขาวผ่องดูหยก สุรารสเลิศ
กับมือฉนวนเนียนดูหยกแลสว่างพร่างพรราวจับคู่กันซึ่งกันและกัน สุราผู่เถา*
สาดประกายเรืองรองทำให้คนรู้สึกเคลิบเคลิ้มลุ่มหลง

หล่ม่มองจ้องนางนึ่ง ส่วนลึกในดวงตาเต็มไปด้วยความนุ่มนวล
ละมุนละไม

เขาจับจอกสุรามงคล ฝ่ามือใหญ่จับจ้อมือนางให้กลับมานั่งที่ขอบเตียง
ทั้งสองคล้องแขนกัน มองสบประสานสายตากัน ต่างดื่มสุราในจอกของตน
ครั้นดื่มหมดเขาก็วางจอกสุราลง ส่งยิ้มสดใสให้นาง หัวคิ้วนัยน์ตา
ห้าวหาญเด็ดเดี่ยว ไบหน้าอิมเอิบมีชีวิตชีวา

มุ้งผ้าดีนถูกปล่อยลงมาอีกครั้ง

เกาลั่วเดินรู้สึกได้ว่าริมฝีปากคู่นั้นแตะที่ตึ่งหูตนเบาๆ ตอนหลับตา
พลันคล้ายมีภาพคืนวันแต่งงานในอดีต ครานั้นลู่เจียนจือยืมพลงเรียกนาง
'อาหมี' ด้วยความรักอย่างลึกซึ้ง ดังวนเวียนอยู่ข้างหูนาง

ร่างของนางอดแข็งข็งน้อยๆ ไม่ได้

เขาค่อยสังเกตุเห็นความผิดปกติของนาง หลังลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วก็เงยหน้าขึ้น ปล่อยมือจากนาง

'นอนเถิด'

เขากล่าวเสียงนุ่ม ช่วยดึงผ้าห่มขึ้นมาห่มให้นางเบาๆ คลุมถึงลำคอ
ในน้ำเสียงไม่มีความไม่พอใจเจืออยู่แม้แต่น้อย

เกาลั่วเดินหลับตาลงครู่หนึ่ง แล้วลืมตาขึ้นมาเงยบๆ มองมาที่เขา

เขาหลับตาอยู่ เพียงนอนขำกายนางเงยบๆ ลมหายใจหนักแน่น
สม่าเสมอคล้ายหลับไปแล้ว

* สุราผู่เถา แปลว่าเหล้าองุ่น

แต่นางรู้...เขายังไม่หลับ
 'เพราะเหตุใดจึงดีต่อข้าเช่นนี้'
 นางส่งเสียงขึ้นเบาๆ ถามอย่างคลุมเครือ
 เขาลืมตา ก่อนหันหน้ามองมาทางนาง
 แสงเทียนสีแดงลอดผ่านม่านมุ้งเข้ามา ดวงตาสีดำของเขาทอดประกาย
 วิบวับจางๆ

หลายปีก่อน เมืองจิงโจ้วมีเด็กชายวัยสิบขวบลี้ภัยหนีตายจากทางเหนือ
 คนหนึ่ง ตอนมาถึงใหม่ๆ ไม่คุ้นเคยกับสถานที่และผู้คน เพื่อจะหาการรักษา
 ให้มารดาที่ป่วยหนัก ด้วยความอับจนหนทางจึงยอมรับจ้างใช้แรงงาน
 ด้วยค่าตอบแทนปีละสามสิบเชียน* เป็นเวลาหนึ่งปี ไปเป็นเด็กรับใช้
 ในเขตที่ดินศักดิ์ดินาของสกุลจางตระกูลที่มีอำนาจมากในท้องถิ่นตระกูลหนึ่ง
 ทุกวันฟ้ายังไม่สว่างก็ต้องตื่นขึ้นมาทำงานหนักงานสกปรกทุกอย่าง

เมื่อครบกำหนดหนึ่งปีตอนที่เขาสสามารถจากไปได้แล้ว พ่อบ้าน
 กลับใส่ความว่าเขาขโมยเงินของผู้เป็นนาย จะส่งตัวเขาให้ทางการ ถ้าเขา
 ไม่อยากไปก็ต้องเซ็นสัญญาขายตัวชั่วชีวิต

ต่อมาเขาจึงรู้ว่านี่เป็นวิธีที่ผู้มีอำนาจในท้องถิ่นเหล่านี้หลอกใช้ผู้ลี้ภัย
 ไร้รากเหง้า เพื่อจ่ายค่าตอบแทนต่ำที่สุดกักตัวเด็กรับใช้ไว้ใช้งานใน
 เขตที่ดินศักดิ์ดินาของตน

ด้วยความโกรธแค้นเขาจึงขจัดพ่อบ้านจนล้มคว่ำไปกับพื้น จากนั้น
 ก็ถูกเหล่าคนรับใช้กรูเข้ามาจับตัวไว้ หลังจากซ้อมเขาอย่างหนักไปชุดหนึ่ง
 ก็เอาตะปูเหล็กตอกทะลุฝ่ามือเขา

* เชียน เป็นหน่วยเหรียญเงินขาว มีรูตรงกลางเหมือนเงินอแปะ (เหรียญสำริด) แต่ทำจากโลหะเงินจึงมีค่า
 มากกว่า สิบอแปะเท่ากับหนึ่งเชียน สิบเชียนเป็นหนึ่งตำลึง

เขาถูกตอกฝ่ามือติดกับเสาต้นหนึ่งที่ตั้งอยู่ข้างทางตรงปากประตูทางเข้าเขตที่ดินศักดิ์นา ตากแดดตากลม ถือเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู

กว่ามารดาของเขาหลูซื่อ* จะได้ข่าวและเร่งรุดมา เขาก็ถูกตรึงอยู่ข้างถนนมาสามวันแล้ว ไม่มีน้ำไม่มีข้าวตักถึงท้อง ริมฝีปากแห้งแตก มีโลหิตไหลซึม คนก็ถูกแสงแดดที่ร้อนแรงแผดเผาจนไม่ได้สติสมปกติ

เขาฝันร่างฟื้นขึ้นมาท่ามกลางเสียงร้องไห้พราวเพรียกหาของมารดา เห็นมารดาที่ร่างกายผ่ายผอมบอบบางคุกเข่าอยู่หน้าประตูเขตที่ดินศักดิ์นา ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกล โขกศิระชะให้บรรดาทาสในครัวเรือนเหล่านั้น วิงวอนให้ไว้ชีวิตบุตรชายของนาง

ทาสในครัวเรือนเหล่านั้นกลับทำสะเอวหัวเราะเยาะ

มารดาของเขาหลูซื่อเดิมเป็นบุตรรี่ของตระกูลขุนนางทางเหนือ ตอนราชสกุลเซียวข้ามแม่น้ำลงใต้ สกุลหลูทั้งตระกูลไม่ได้ติดตามมาด้วย ภายหลังมาถึงด้านตะวันออกของแม่น้ำฉางเจียงอีกครั้งก็เข้าไปแล้ว ภายใต้อารักขาของตระกูลขุนนางที่มีอำนาจราชศักดิ์ซึ่งหน้าที่การงานขึ้นสู่จุดสูงสุด คนสกุลหลูต้องตกอับกลายเป็นครอบครัวสามัญชนที่ยากจน หนทางที่บุตรหลานจะได้เลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่งถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง หลายปีมานี้สมาชิกในครอบครัวแยกย้ายกระจัดกระจายต่างไปตามทางของตน ไม่มีใครยังจดจำได้ว่ามีสตรีในตระกูลผู้หนึ่งแต่งให้สกุลหลูแห่งอำเภอซวีอี่

มารดาไม่ควรถูกเหยียบย่ำให้เสื่อมเสียเกียรติเช่นนี้

เขาอยากจะเรียกมารดาของตนให้ลุกขึ้นมา แต่ลำคอกลับแหบแห้งจนเปล่งเสียงไม่ออก

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าชื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็ได้

ในเวลานี้เองก็มีเสียงกระดิ่งทองแดงไพเราะชวนฟังดังมาตามสายลม ไกลออกไปบนถนนฝั่งตรงข้าม มีรถเทียมวู้คันหนึ่งแล่นมาอย่างไม่มีรีบไม่ร้อน

วู้ตอนตัวใหญ่แข็งแรงลำสัน ที่ลำคอมีกระดิ่งทองแดงมันวาว ผูกอยู่อันหนึ่ง หน้าประทุนรถห้อยม่าน ตัวรถตกแต่งด้วยภาพวาดสีทอง เคลือบเงา หน้าต่างที่อยู่ด้านข้างของประทุนรถเปิดออกครึ่งหนึ่ง คนบังคับนั่งตัวตรงอยู่หน้ารถ ฝีมือในการบังคับควบคุมยอดเยี่ยม ด้านหน้า ด้านหลัง ด้านซ้าย ด้านขวาของตัวรถมีผู้คุ้มกันเดินเท้าติดตามมาสองแถว

เพียงเห็นก็รู้ นี่คงจะเป็นเจ้านายในตระกูลที่มีเงินและอำนาจของบ้านใดสักแห่งเดินทางผ่านมาทางนี้

ภาพที่เจ้านายเซตที่ตินศักดิ์นาใช้อำนาจบาตรใหญ่ลงโทษทาสในเรือนเช่นนี้ บางทีสำหรับที่นี่อาจเป็นภาพที่เห็นกันจนเคยชินไม่ใช่เรื่องแปลก

รถเทียมวู้ไม่ได้หยุดลง เพียงวิ่งผ่านข้างเสาที่ตอกตรึงฝ่ามือเขา ตันนั้นไป

ในอากาศที่กลิ่นหอมของบุปผาจางๆ ไร้ระยະหนึ่ง 'อาเจีย พวกเขาน่าสงสารเกินไปแล้ว ท่านช่วยพวกเขาสักหน่อยเถิด' จับพลันนั้นก็เสียงเด็กหญิงจากในรถเทียมวู้ลอยมาตามสายลม ดังเข้ามาในหูเด็กชาย

เสียงนั้นคล้ายลูกนกขมิ้นที่เพิ่งหัดขับขาน เป็นเสียงไพเราะจับใจ ที่สุดที่เขาเคยได้ยินมาในชีวิต

'เราแค่เดินทางผ่านมา ยังคงอย่าไปยุ่งเรื่องคนอื่นให้มากจะดีกว่า...'

เสียงเด็กสาวอีกคนที่ฟังดูอายุมากกว่าดังตามมา

'แต่อาเจ็ย เขาดูไม่เหมือนคนเลว ช่างน่าสงสารยิ่งนัก'
'เจ้าก็ใจอ่อนเสียจริง พังอาเจ็ยนะ นี่ไม่ใช่เรื่องของเรา อย่าได้
ไปยุ่ง...'

เด็กหญิงคล้ายทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง เต็มไปด้วยความเห็นอก
เห็นใจและอัปจนปัญญา

เด็กชายแข็งใจเสยหน้าขึ้น มองรถเทียมม้าที่เพิ่งวิ่งผ่านไปข้างหน้า
คั่นนั้น

มุมหนึ่งของหน้าต่างด้านข้างประตูรถปรากฏดวงหน้าครึ่งหนึ่งของ
เด็กหญิงที่กำลังมองย้อนกลับมาพอดี

นางดูอายุราวหกเจ็ดขวบ สวมชุดสีเหลืองอ่อน ผิวพรรณขาวดุจหิมะ
มีเส้นผมดำขลับ ดวงตากกลมโตคู่หนึ่ง หน้าตานางงดงามยิ่ง ประดุจ
ตุ๊กตาหิมะหยกตัวหนึ่ง

สายตาของนางในยามนี้มองจ้องมาที่ตน ในดวงตาเต็มไปด้วย
ความสงสารและความเห็นอกเห็นใจ

เพียงชั่วแวบเดียวฝ่ามือหนึ่งก็ถูกปล่อยลงมา ใบหน้าของ
เด็กหญิงหายไปจากด้านหลังหน้าต่าง

'อาหมี ถ้าเจ้าไม่เชื่อฟัง ข้าก็จะบอกอาหญิง ครั้นหน้าจะไม่พาเจ้า
ออกมาอีกแล้ว'

รถเทียมม้าค่อยๆ วิ่งไปไกล

'ขอร้องพวงเจ้าแล้ว ปล่อยบุตรชายข้าก่อนเถิด ขึ้นยังไม่ปล่อยเขา
เขาอาจจะตายได้...เงินที่เขาติดค้างพวงเจ้า ข้าต้องคิดหาวิธีใช้คืนแน่'

มารดาอยู่ทางดานนั้น หลังน้ำตาไหลกราดหวั่นหวอนขอร้อง
เหล่าทาสเจ้าเล่ห์ ทั้งยังถูกหนึ่งในนั้นยกเท้าถีบไปที่ยอดอก นางล้มลง

กับพื้น

'เจ้าจะเอาอะไรมาชดใช้!'

อีกคนหนึ่งมองประเมินมารดา 'ออกจะหยาบกร้านไปสักหน่อย แต่หากแต่งตัวขึ้นมาแล้วส่งไปปรนนิบัติคนก็น่าจะยังมีคนชื่นชอบอยู่!'

เสียงหัวเราะลามกลับตนแซมด้วยเสียงร้องไห้อย่างสิ้นหวังของ มารดาดังมาเข้าหูเขา

'อาหุมุ* ท่านไม่ต้องสนใจข้า'

เด็กชายเบิกตากว้างจนเปลือกตาแทบฉีกขาด

ในช่วงเวลานี้เองไม่รู้ว่่าเร็วแรงมาจากที่ใด เขาแผดเสียงคำราม ด้วยความโกรธออกมาคำหนึ่ง ออกแรงกระชาก ถึงกับดึงฝ่ามือข้างที่ถูกตอก ตัดกับเสาม้าออกมาได้

ใจกลางฝ่ามือของเขามีโลหิตสดหยาดหยด แต่เขากลับไม่รู้รู้สึก เจ็บปวดแม้แต่น้อย

ดวงตาทั้งสองของเขาแดงกำ่า ขณะวิ่งเข้าไปคิดว่าท่อนไม้ที่พื้นมา ท่อนหนึ่ง ปกป้องอยู่ข้างกายมารดาของตน

คนที่อยู่รอบข้างตกใจจนทิ่มทื่อ พอได้สติกลับคืนมาก็เดือดดาล พากันโอบล้อมเข้ามาร้องตะโกนจะตีเขาให้ตาย

ในเวลาี่นี้เองเสียงกระดิ่งทองแดงดิงดงๆ ก็ดิงโกล้เข้ามาอีกครั้งแล้ว รถเทียมวัวที่วิ่งผ่านไปเมื่อครู่คั่นนั้นถึงกับวิ่งย้อนกลับมาแล้วหยุดอยู่ ข้างถนน

คนผู้หนึ่งท่าทางเหมือนพ่อบ้านเดินเข้ามาถามถึงมูลเหตุ

หลู่ชื่อดูจเห็นฟางข้าวช่วยชีวิต ทางหนึ่งหลังน้ำตา ทางหนึ่งก็

* อาหุมุ อาเหียง เป็นคำเรียกมารดา

เล่าความเป็นมาของเรื่องราว

คนผู้นั้นออกคำสั่งให้ปล่อยคน

เหล่าทาสเจ้าเล่ห์ยอมไม่ยอม บอกอีกฝ่ายว่าย่ามายุ่งเรื่องชาวบ้าน
ให้รีบจากไปเสีย

ฝ่ายตรงข้ามที่ดูเหมือนพอบ้านกลับยิ้มหยัน 'เรื่องที่คนของบ้านเกาทอง
ต้องการจะยุ่งเกี่ยวก็เป็นเรื่องชาวบ้านหรือ'

ไม่ว่าใครต่างก็รู้ว่า 'เกาทอง' คือคำเรียกที่คนในสมัยนั้นเรียกเจ้าบ้าน
สกุลเกาทองด้วยความยกย่อง

เหล่าทาสเจ้าเล่ห์ต่างตะลึงงันไปทันใด

สกุลจางแม้จะมีอำนาจอยู่ในเมืองจิงโจว พอล้อมแกล้อมมัดจัดอยู่
ในตระกูลขุนนางได้ แต่เปรียบกับสกุลเกาทองที่มีชื่อเสียงไปทั่วได้ห้ำหั่นแล้ว
เกรงว่าแม้แต่หิวรองทำให้ก็ยังไม่คู่ควร

ถ้าคนที่อยู่ในนครเทียมวูมาจากสกุลเกาทองจริง พวกตนยอมไม่กล้า
ไม่เชื่อฟัง

แต่ใครจะรู้ได้ พวกเขาใช้สร้างสถานการณ์ขู่ขวัญตบตาคนหรือไม่
ถ้าปล่อยคนไปง่ายๆ เช่นนี้ วันหน้าข่าวแพร่กระจายออกไป สกุลจางจะ
เรียกคืนศักดิ์ศรีต่อหน้าตระกูลอื่นในจิงโจวได้อย่างไร

ขณะที่เหล่าทาสเจ้าเล่ห์ลึงเลตตสันใจไม่ได้ผู้นั้น ก็มีเสียงเยียบเย็น
ของเด็กสาวดังมาจากในประตุนรถ 'พวกเจ้าเป็นคนของสกุลจางหรือ
ตอนท่านลุงของข้าอยู่เมืองเจี้ยนดงก็เคยได้ยินมาบ้าง ว่ากันว่าสกุลจาง
ของพวกเจ้ากับขุนนางเมืองจิงโจวสมคบคิดกัน อ้างชื่อราชสำนักแอบ
เพิ่มภาษีกันเอง ราษฎรที่กลับมาจากทางเหนือที่จ่ายไม่ไหวเหล่านั้นล้วน
ถูกพวกเจ้าเรียกคืนที่นาที่ทางราชสำนักแจกจ่ายให้ทำกิน ไม่เพียงเท่านั้น

แม้แต่คนก็ถูกบีบบังคับให้ขายตัวเป็นเด็กรับใช้ในเขตที่ดินศักดิ์นาของ
สกุลจางเจ้า! สกุลจางหาผลกำไรจากเรื่องนี้ไปกี่ส่วน ราชสำนักต้อง
เสียหายไปกี่ส่วน! เดิมทีข้ายังไม่เชื่อ วันนี้ดูแล้วเรื่องนี้น่าจะเป็นความจริง!
เดิมจึงไขว่เป็นเมืองสำคัญที่ราชสำนักจัดให้ผู้ลี้ภัยที่กลับมาจากทางเหนือ
ได้ทำมาหากิน สกุลจางเจ้าไม่คิดจะแบ่งเบาภาระแก้ปัญหาก็ให้ทาง
ราชสำนักก็แล้วไปเถิด แต่ไม่ถึงกับฉวยโอกาสแสวงหาผลประโยชน์อัน
ไม่สมควร กตขีราษฎรที่กลับจากทางเหนือของต้าอวีเรา ถ้ายังไม่ปล่อย
คนกลับบ้านอีก คงรู้ถึงผลที่จะตามมา'

เด็กสาวอายุน่าจะไม่มากเท่าไรนักกลับมีน้ำเสียงที่ให้ความรู้สึก
น่าเกรงขามอย่างหนึ่ง

เหล่าทาสเจ้าเล่ห์ไม่กล้าระแวงสงสัยอีก รีบปล่อยตัวเด็กชาย
ทันที

รถเทียมวัวเคลื่อนตัวอีกครั้ง กลับหัวรถแล้ววิ่งไปข้างหน้า
'อาเจี่ย ขอขอบคุณท่านมาก...'

เสียงเยาว์วัยของเด็กหญิงดังแว่วขึ้นมาอีกครั้ง ในน้ำเสียงเจือ
ความดีใจอยู่หลายส่วน

'จนปัญญากับเจ้าจริง ๆ คราวหน้าห้ามทำเช่นนี้อีก ใต้หลักวังใหญ่
เพียงนี้ เจ้าจะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องมากมายเหล่านี้ได้อย่างไร...'

ท่ามกลางเสียงกระดิ่งทองแดงดังกังวาล เสียงนุ่มนวลของเด็กหญิง
กับกลิ่นหอมของบุปผากลางสายลมค่อย ๆ จางหายไปนอกอากาศ...

ในเวลานั้นเด็กชายที่ถูกตะปุดอกทะเลลูฟ้ามือตริงไว้ที่ข้างทางมีหรือ
จะกล้าเพื่อฝัน วันหนึ่งคนที่ต่ำต้อยเช่นเขาจะได้แต่งงานกับเด็กหญิง
ในรถเทียมวัวที่งามบริสุทธิ์ผู้ผ่องดูจหยก ซึ่งเขาเคยเห็นเพียงแวบเดียว

ก็ประทับตราตรึงอยู่ในหัวใจอย่างลึกซึ้งผู้นั้น...

หลี่มู่ยิ้มบาง แวตตาที่มองเกาลัวเดินเปลี่ยนเป็นละมุนละไมยิ่งขึ้น
แต่แล้วจู่ๆ เขาก็รู้สึกถึงเวียนตาลายขึ้นมา

เขาหลับตาลง ลองกำหมัดดู สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน

เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง สายตาของเขาได้เปลี่ยนเป็นเยียบเย็น
น่าสะพรึงกลัว เจ็บความสิ้นหวัง และเจ็บปวดรวดร้าวคล้ายได้รับบาดเจ็บ
สาหัสอย่างหนึ่ง

'เจ้าเล่นลูกไม้อะไรในจอกสุราของข้า'

เขาถามเสียงเฉียบขาดอย่างเน้นย้ำที่ละคำ

เมื่อครู่เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ที่ทั้งสองได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกันใน
คำคั้นนี้ นางได้เห็นเขายิ้มให้ตนอีกครั้ง

ยากจะจินตนาการได้ว่าคำซื่อหว่าหลี่มู่ผู้มีอำนาจทั้งในราชสำนัก
และในหมู่ราษฎร ยามอยู่ในเรือนกับภรรยาจะเป็นคนอ่อนโยนละมุน
ละไมถึงเพียงนี้

นางถูกทำให้ตกใจจนตะลึงงันแล้ว และยังตื่นตระหนกไม่เข้าใจ
เป็นอย่างยิ่ง เมื่อครู่ก่อนรอยยิ้มของเขากับแวตตาที่มองมายังทำให้นาง
รู้สึกร้อนลวกที่หูอยู่แหว่ๆ เพิ่งผ่านไปชั่วพริบตาเดียว เพราะเหตุใดจึง
เปลี่ยนเป็นเยียบเย็นเพียงนี้ กระทั่งทำให้นางรู้สึกหวาดกลัว

เกาลัวเดินมองใบหน้าซีดขาวที่เต็มไปด้วยความดูร้ายของหลี่มู่
อย่างงุนงง ริมฝีปากเผยอขึ้นเล็กน้อย ไม่รู้ควรตอบอย่างไรดี

'กลางจวิน...ท่านเป็นอะไรไป...ไม่สบายตรงที่ใดหรือ'

นางลังเลอยู่ชั่วขณะ ลองยื่นมือไปหาเขา แต่กลับถูกเขาปิดออก

นางยังไม่ทันตั้งสติได้ก็เห็นเขากระโดดลงจากเตียง คลุมเสื้อ
เปิดหน้าอก เดินเท้าเปล่าก้าวยวาวๆ ไปยังชั้นวางอาวุธที่หน้าประตู ฝ่าเท้า
กลับตุลอลอยๆ คล้ายคนเมาสุรา

ทว่าเพิ่งวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวหลุมก็พลันนึกขึ้นมาได้

นี่เป็นคืนมงคลสมรส อาวุธถือเป็นสิ่งอัปมงคล ชั้นวางนั้นถูกยก
ออกไปแล้ว

'ใครอยู่ข้างนอก เข้ามา!'

เขาร้องเสียงเฉียบขาดออกไปทางด้านนอก ร่างพลันโงนเงนหัวไหล่
เอียงวบแล้วล้มทับไปบนโต๊ะเตี้ยที่อยู่ด้านข้าง

จอกสุราและป้านสุราบนโต๊ะเตี้ยพากันร่วงหล่นลงกับพื้น เสียง
แตกกระจายดังลั่น

ในที่สุดเกาลัวเส็นก็ตระหนักถึงสถานการณ์ที่ผิดปกติ นางรีบ
คลุมเสื้อลงจากเตียง ไล่ตามมาคว้าแขนเขาพร้อมประคองไว้

'กลางจวิ้น ท่านเป็นอะไรไป'

เขาไม่ได้ตอบ แต่แผดเสียงคำรามออกไปทางด้านนอก 'เข้ามา!'
จากนั้นก็ผล็องนางออกอีกครั้ง ล้มลุกคลุกคลานไปทางด้านนอกประตู

ทว่ายังไม่ถึงหน้าประตูคนก็หัวทิ่มล้มลงกับพื้น

มีเสียงฝีเท้าสับสนดังขึ้นที่ด้านนอกประตู

ประตูถูกคนผลักเข้ามาอย่างรีบร้อน หญิงรับใช้ค่อนข้างมีอายุคนหนึ่ง
ของจวนสกุลหลี่ที่ก่อนหน้านี้ถูกส่งตัวมาปรนนิบัติเกาลัวเส็นวิ่งเข้ามา
สีหน้าเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกหวาดกลัว

'ตัวชื่อหมา แม่แล้ว!'

นางยังไม่ทันได้พูดจบก็กรี๊ดร้องออกมาอย่างน่าเวทนาคำหนึ่ง

กระบี่คมกริบเล่มหนึ่งแทงทะลุแผ่นหลังออกมาที่หน้าอกของนาง คนล้มลง
อยู่บนธรณีประตู

ตั้งแต่เล็กจนโตเกาลัวเดินไหนเลยจะเคยเห็นภาพเช่นนี้ นาง
กรี๊ดร้องออกมาคำหนึ่ง

ใบหน้าของหลี่มู่แนบพื้น สองตาปิดแน่น สีหน้าเจ็บปวดทรมาน
เหงื่อเม็ดโตเท่าเม็ดดีดตัวไหลลงมาจากหน้าผากของเขา โลหิตสดสีแดง
อมดำสายหนึ่งไหลซึมออกมาจากมุมปากของเขาช้าๆ

เกาลัวเดินตะลึงกันไปแล้ว

ในเวลานี้เองทหารในชุดเกราะกลุ่มหนึ่งก็กรูเข้ามาจากด้านนอกประตู
ในมือของแต่ละนายถือกระบี่ถือดาบที่เปราะเปื้อนไปด้วยโลหิต พริบตาเดียว
ก็โอบล้อมหลี่มู่ไว้ตรงกลาง

เทียนมวงคลวบไหว แสงเทียนสองสะท้อนดาบกระบี่และเสื่อเกราะ
บนร่างของทหาร แสงสีแดงฉานอันเย็นเยือกสาดประกายระยิบระยับ

ในที่สุดเกาลัวเดินก็ได้สติกลับคืนมา

'พวกเจ้าเป็นคนของผู้ใด คิดจะทำอะไร!' นางที่ตื่นตระหนกและ
เดือดดาลยิ่งตวาดเสียงเฉียบขาด ขณะกำลังจะวิ่งไปหาหลี่มู่ก็เห็น
บุรุษสองคนเดินเข้าประตูมา

'อาเส้า*! ท่านไม่ต้องกลัว!'

บุรุษหนุ่มใบหน้ามดุดุหยกในมือถือกระบี่ยาวผู้หนึ่งวิ่งมาที่ข้างกาย
เกาลัวเดินอย่างรวดเร็ว จับแขนนางไว้ ก่อนออกแรงดึงนางไปจากข้างกาย
หลี่มู่ที่พุบอยู่กับพื้น

คนผู้หนึ่งก็คืออดีตน้องสามีของนาง คู่ส่วนจือน้องชายของลู่เจียนจือ

* อาเส้า คือคำเรียกพี่สะใภ้ ภาษาแต้จิ๋วคืออาซ้อ

ตอนลูเจียนจือยังมีชีวิตอยู่ ลู่ฮ้วนจือเลื่อนมโสดรัทธาพี่ชายคนโตผู้นี้เป็นอย่างยิ่ง รักเขาก็มักคนของเขาด้วย กับเกล้าวลินเขาก็อให้ความเคารพนับถืออย่างมาก หลังจากลูเจียนจือโชคร้ายตายจากการยกทัพไปปราบปรามซีสูเมื่อเจ็ดปีก่อน เกล้าวลินก็ใช้ชีวิตในฐานะแม่มาโดยตลอด ลู่ฮ้วนจือก็เรียกนาง 'อาเส้า' 'ไม่ได้' เปลี่ยนคำเรียกหามาโดยตลอด

บุรุษวัยฉกรรจ์อีกคนก็คือชินอันหวังเซียวเต้าเจิงผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ก่อนไท่คังฮ่องเต้จะสวรรคตในระหว่างทางหลบหนีภัย เขากับหลี่มู่ต่างถูกกำหนดให้ช่วยดูแลงานราชกิจของแผ่นดินร่วมกัน หลังจากหลี่มู่กุมอำนาจการบริหาร เซียวเต้าเจิงถูกบีบให้ต้องคล้อยตาม คินนี่หลี่มู่แต่งงานกับเกล้าวลิน เซียวเต้าเจิงยอมนั่งในตำแหน่งแขกผู้มีเกียรติ

ทันทีที่เห็นลูฮ้วนจือกับเซียวเต้าเจิง เพียงเวลาชั่วประกายไฟแลบ เกล้าวลินก็เข้าใจเรื่องราวทุกอย่างในทันที

ยี่สิบกว่าปีมานี้นางมีบิดา พี่ชาย และคนในครอบครัวคอยปกป้องคุ้มครองอย่างดี

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่านางไม่รู้อะไรเลย

ที่แท้เรื่องทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแผนการที่อาเจีย เชื้อพระวงศ์ และสกุลลูวางไว้ทั้งสิ้น

อาศัยการเกี่ยวดองผ่านการสมรสด้วยความปรารถนาอันดีมาสลายการป้องกันตัวของหลี่มู่

ส่วนนางรับหน้าที่เป็นคนที่ใช้ความงามหลอกล่อเข้ายวน เอาสุรารินลงในจอกที่มียาพิษส่งถึงมือหลี่มู่ ให้เขาดื่มลงไปอย่างไม่ระแวงระวังตัว แม้แต่น้อย

แขกเหวี่ยงที่ห้องโถงด้านหน้ายามนี้ยังดื่มกินฉลองกันอย่างสนุกสนาน

ใครเลยจะคาดคิดว่าในห้องหอด้านในอันงดงามถึงกับกำลังเปิดฉาก
แผนการร้ายที่เต็มไปด้วยเงื่อนงำ ปรากฏดาบผุดวาบโลหิตไหลนองเช่นนี้

นางเย็นเฉียบไปทั้งร่าง สองขาอ่อนยุบแทบจะยืนไม่อยู่

เกาลัวเดินได้ลู่ส่วนจื่อประคองไว้ตอนนางเดินผ่านข้างกายเขา
นางมองเงาด้านหลังอันสูงใหญ่ที่ก้มงออยู่กับพื้นนั้น

'อาเส้า รีบไป!'

ลู่ส่วนจื่อดูตื่นเต้นผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด เอ่ยเร่งรัดเกาลัวเดิน
ไม่หยุด

ทางหนึ่งคืออาเจี๋ย คนจากตระกูลของอดีตสามี และเชื้อพระวงศ์
ทางหนึ่งคือคนแปลกหน้าที่นับคินนี้เข้าไปด้วยก็เพิ่งเคยเจอหน้ากับตน
เพียงสองครั้ง

ทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้ว

ถึงแม้นางจะไม่ได้สมัครใจ แต่ถึงตอนนี้อะไรก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลง
ได้แล้ว

นางหลับตา น้ำตาไหลพรากลงมา หันหน้าหนีไปด้วยร่างกายที่
สั่นเทา ขณะก้าวเท้าจะตามลู่ส่วนจื่อจากไป พลันมีมือข้างหนึ่งยื่นมาจาก
ด้านข้าง คิวำซ้อเท้านางไว้ทันที มือที่เต็มไปด้วยริ้วแรงกุมซ้อเท้านางแน่น
จนรู้สึกเจ็บราวซ้อเท้าจะแตก

เกาลัวเดินก้มหน้าลงช้าๆ มองสบกับสายตาทั้งสองของหลี่มู่ที่อยู่
บนพื้น

เขานอนอยู่ที่นั่นและลืมหันตาอยู่ ตีระหันทมาทางนาง ใบหน้าซีดเผือด
บิดเบี้ยว ส่วนลี้กในดวงตาเต็มไปด้วยเส้นโลหิตที่แตก

โลหิตแดงฉานสายหนึ่งไหลคดเคี้ยวจากในดวงตาของเขาลงมา

ตามใบหน้า อาบย้อมจนดูเหมือนแววตาของเขาก็เปลี่ยนเป็นสีโลหิต
ไปแล้ว แววตาที่ยิ้มโหดดูต้นสีโลหิตนั้นจับนิ่งอยู่ที่ใบหน้าของนางไม่ขยับ

'ไม่ใช่...' นางสั่นศีรษะ

ไม่ใช่นาง...

ทว่าเพิ่งจะเปิดปากเสียงพูดกลับสิ้นเครือติดอยู่ในลำคอ ไม่ว่าจะอะไร
ก็พูดไม่ออกทั้งสิ้น มีเพียงประกายน้ำตาที่วิบวับอยู่ในดวงตาทั้งสอง

'หล่มู่ เจ้าสังหารญาติของข้า ข้าสาบานจะไม่อยู่ร่วมโลกกับเจ้า!
คืนนี้ก็คือวันตายของเจ้า รับความตายเถิด!'

ลู่อ้วนจื่อชอบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เงือกกระบี่ในมือขึ้นแล้วฟันลงไปยังแขน
ของหล่มู่ข้างที่จับข้อเท้าเกล้าวเส้นเอาไว้

'ไม่!'

เกล้าวเส้นลับตาลงทันที

พริบตาถัดมานางรู้สึกว่ามีข้อเท้าเบาโล่ง ตามมาด้วยเสียงปลายกระบี่
แทงเข้าเนื้อดังฉีก ข้างกายมีคนล้มลงไป

นางตัวสั่นพับๆ น้ำตาดิ่งไหลหนัก ในที่สุดก็ลืมตาขึ้นมา จับปล้น
ร่างนางก็ชะงักค้างไปทันที

นางเห็นหล่มู่ถึงกับยันตัวขึ้นมา คุณเข้าข้างหนึ่งอยู่กับพื้น

ในมือข้างหนึ่งของเขากุมกระบี่ยาวที่แย่งมาจากมือของลู่อ้วนจื่อ
เอาไว้แน่น หลังมือมีเส้นโลหิตปูดโปนอยู่เต็มไปหมด คล้ายว่ามันจะ
ปริออกมาจากผิวหนัง

โลหิตสดไหลไปตามคมกระบี่ หยาดหยดจากปลายกระบี่ลงมา
เป็นหยดๆ สู่พื้น

ส่วนลู่อ้วนจื่อล้มคว่ำอยู่ข้างเท้านางไปแล้ว

ร่างกายของเขาเกร็งกระตุกน้อยๆ ดวงตาทั้งสองเบิกกว้าง ขณะที่
แววดาค่อยๆ เลื่อนลอย ในสีหน้าเขายังคงเต็มไปด้วยความไม่อยากจะเชื่อ
ตรงตำแหน่งหัวใจของเขามีรูแผลเพิ่มขึ้นมารอยหนึ่ง

กระบี่เดี่ยวทะลุหัวใจ...

โลหิตไหลทะลักออกมา อาบย้อมเสื้อผ้าของเขาจนกลายเป็นสีแดง
อย่างรวดเร็ว แล้วค่อยๆ ไหลลงมาที่พื้น

เกาลู้วเดินไม่อาจทานทนต่อไปได้อีก ร่างอ่อนระทวยลงกับพื้น
หอบหายใจคำโตๆ รวากับคนที่จมน้ำ

หลี่มู่กระอักโลหิตสีดำคล้ำออกมาคำโต จากนั้นก็ยกหน้าขึ้น
เอาปลายกระบี่ยื่นพื้นประคองร่างไว้ กระทั่งยื่นขึ้นมาช้าๆ ในที่สุดก็
เหยียดแผ่นหลังขึ้นตรง

'ข้าอยู่ที่นี่! จะเอาชีวิตข้าก็เข้ามา!'

เขามองจ้องเชียวเต๋าเฉิงที่อยู่ด้านหน้า นัยน์ตาลิहितสาดประกาย
วิบวับ ตวาดเสียงเฉียบขาด

ทุกคนในที่นั้นต่างตะลึงงันแล้ว ทหารชุดเกราะถูกจิตสังหารของเขา
สิ้นสะเทือนและสยบจิตใจลงได้ กระบี่และดาบที่เสื่ออยู่ในมือพากันชะงักค้าง
ไปชั่วขณะ

'สังหารเขาเสีย! ข้ามีรางวัลให้อย่างงาม!'

เชียวเต๋าเฉิงร้องขึ้น

ทหารชุดเกราะหันมามองหน้ากันแวบหนึ่ง แล้ววิ่งเข้าไปหาหลี่มู่
พร้อมกัน

จุดที่หลี่มู่กวัดแกว่งแขนไปนั้น ศีรษะที่สวมหมวกเหล็กศีรษะหนึ่ง
ก็ถูกตัดร่วงลงพื้น

โลหิตฉีดพุ่งเป็นสายออกมาจากลำคอที่ถูกตัดขาด ประหนึ่ง
ฝนโลหิตที่ตกลงมาเต็มท้องฟ้า สาดกระจายเต็มพื้น

'ใครขวางข้า...ตาย!'

หลี่มู่หยันตาแดงฉานไปด้วยโลหิต ในมือถือกระบี่ที่มีโลหิตหยาดหยด
สือบเท้าที่ละก้าวๆ มาข้างหน้า

เหล่าทหารชุดเกราะใบหน้าขีดเผือด

ทหารเหล่านี้ล้วนเป็นคนสนิทของเซียวเต๋าเฉิง เพื่อความมั่นใจว่า
คืนนี้พลองมือแล้วจะประสบผลแน่นอนจึงคัดเลือกมาอย่างพิถีพิถัน ไม่มี
นายใดไม่องอาจห้าวหาญ

แต่คู่ต่อสู้ที่พวกเขาเผชิญหน้าอยู่ผู้นี้กลับเป็นเทพสงครามแห่ง
ราชวงศ์ใต้ที่เคยนำทัพต้าอวี่ไปปราบปรามทางเหนือมาหลายครั้ง ทำให้
ชาวหูนับร้อยหมื่นเพียงได้ยินชื่อสีหนังกั้แปรเปลี่ยน

แม้เวลานี้เขาจะเป็นเสมือนสัตว์ที่อยู่ในกรง เป็นนกอินทรีปีกหัก แต่
พละกำลังห้าวหาญน่าตื่นตะลึงของเขาก็ทำให้ทุกคนหวาดกลัว และยิ่ง
ถูกสยบด้วยพละานุกาพอันน่าเกรงขามที่แผ่ออกมาทั่วร่างของเขา เขาก้าวเท้า
มาข้างหน้าก้าวหนึ่ง เหล่าทหารชุดเกราะก็จะถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ถึงกับ
ไม่มีคนกล้าเข้าขวางอีก

เซียวเต๋าเฉิงคาดคิดไม่ถึงว่าหลี่มู่ที่ถูกพิษร้ายแรงแล้วยังองอาจ
ห้าวหาญถึงเพียงนี้

สีหนังกของเขากลับเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวง หมุนตัวจะล่าถอย แต่
ข้าไปเสียแล้ว หลี่มู่ขว้างกระบี่ยาวในมือมาที่แผ่นหลังเขาทันที

กระบี่ยาวดุจหัวลูกธนูพุ่งตามมาถึงประหนึ่งดาวตก

การขว้างกระบี่ออกไปในครั้งนี้คล้ายรวบรวมพละกำลังครั้งสุดท้าย

ของหลี่มู่เอาไว้ทั้งหมด ตัวกระบี่ปักลึกเข้าไปในแผ่นหลังของเซียวเต๋าเจิง ทะลุหน้าอกออกมา เพราะพลังที่ส่งมายังเหล็กลูกอยู่ ผ่านไปพักใหญ่ ด้ามกระบี่ก็ยังคงสั้นน้อยๆ

ร่างของเซียวเต๋าเจิงล้มคว่ำไปกับพื้น

ทหารชุดเกราะนายหนึ่งในที่สุดก็ตั้งสติได้ แผลเสียงคำรามออกมา คำหนึ่ง แล้วแทงกระบี่เข้าไปที่แผ่นหลังของหลี่มู่

กระบี่แทงทะลุอกหลี่มู่ เขาค่อยๆ หมุนตัวมา มองจ้องทหารชุดเกราะ ที่จู่โจมตนนายนั้น แล้วยืนตระหง่านนิ่ง

รอบด้านเงียบสงัดราวกับตายกันไปหมดแล้ว มีเพียงเสียงโลหิต จากหน้าอกและแผ่นหลังของหลี่มู่หยดลงสู่พื้นดังตึงตึงๆ เบาๆ

สายลมยามราตรีหอบหนึ่งพัดเข้ามา แสงเทียนแดงสั้นไหววูบวาบ ใบหน้าที่อาบยิ้มไปด้วยโลหิตสดของเขาถึงมีดีกึ่งสว่างอยู่ภายใต้แสงเทียน ประหนึ่งอสูรร้ายที่มาจากนรกอเวจี

ทหารชุดเกราะนายนั้นมองสบตาหลี่มู่อยู่ชั่วขณะ ใบหน้าค่อยๆ ปรากฏแววหวาดกลัว

'ต้าซือหม่า โปรดไว้ชีวิตข้า...'

เขาปล่อยมือจากด้ามกระบี่ ล้มก้นกระแทกลงไปนั่งกับพื้น จากนั้น ก็ตะเกียกตะกายล้มลุกคลุกคลานหนีออกไป

หลี่มู่พลิกฝ่ามือดึงกระบี่ที่ปักอยู่บนแผ่นหลังซึ่งอาบยิ้มไปด้วยโลหิต ของตนออกมา นัยน์ตาที่แดงฉานไปด้วยโลหิตทั้งสองข้างกวาดมองไปยัง ทหารรอบด้านที่เหลืออยู่ด้วยแววตาคมกริบดุจนกอินทรีดูต้นดูจุมหาป้า

ทหารทั้งหลายมองเขาด้วยความตื่นตระหนกหวาดผวา แล้วถอยหลัง ไปช้าๆ

ก็ไม่รู้ใครเป็นคนเริ่มต้้นก่อน พริบตาเดียวก็แยงชิงกันวิ่งออกไปจากห้อง
ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยโลหิต ในห้องที่ว่างเปล่าว่างเวงเหลือเพียง
ร่างไร้วิญญาณหลายร่างนอนเกลื่อนกลาด

เครื่อง...มีเสียงดังขึ้น หลี่มูโยนกระบี่ลงกับพื้น

เขากลืนรสความเค็มที่ทะลักจากหน้าอกขึ้นมาถึงลำคอไม่หยุด หันหน้า
มาช้าๆ มองแถวเส้นที่ยังนั่งอยู่ที่พื้น

ใบหน้าของนางในยามนี้ซีดขาวราวกับคนตาย ดวงตางมทั้งสอง
เบิกกว้างหวาดว้างเปล่า เหมือนมองเขาที่เดินชนเซทีละก้าวๆ มาถึงเบื้องหน้า
นาง สูดหายใจหยุดลงในระยะห่างจากนางเพียงชั่วหนึ่งตัวคน

ทั้งสองต่างจ้องมองอีกฝ่ายอยู่เช่นนี้

นางหลังน้ำตา...ส่วนเขาหลังโลหิต

โลหิตไหลออกมาจากทวารทั้งเจ็ดของเขาไม่หยุด ร่างของเขาเริ่ม
โงนเงนแล้ว

ฉับพลันนั้นร่างทั้งร่างของเขาก็ล้มลงมาดุจดังยอดเขาพังทลายลง
ทั้งลูก กดทับอยู่บนร่างของนาง

แถวเส้นถูกร่างกายที่หนักอึ้งของเขากดทับจนหายใจหลังล้มลงกับพื้น

ลมหายใจของนางเต็มไปด้วยกลิ่นคาวโลหิต...นั่นเป็นกลิ่นโลหิต
ของเขา

นางรู้สึกได้ถึงฝ่ามือเปียกชื้นเย็นเฉียบคู่หนึ่งค่อยๆ ลูบคลำมาถึง
ลำคอเรียวบางเกลี้ยงเกลาของนาง สูดหายใจบีบกระดูกคอด้านหลัง
ของนางไว้ ลูบไล้อย่างทะนุถนอมอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ออกแรงบีบ

ความเจ็บปวดราวถูกคว้านหัวใจแผ่ลามขึ้นมาชั่วขณะ

ขอเพียงเขาออกแรงอีกเพียงนิดเดียว ลำคอที่อ่อนแอบอบบาง

ของนางก็คงจะหักดุจต้นอ้อ

นางหลับตาลง ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวใดๆ

ผ่านไปครู่หนึ่งฉากที่คาดคิดไว้ก็ยังไม่เกิดขึ้น

มือคู่นั้นถึงกับค่อยๆ คลายออก

มีอะไรบางอย่างที่ทั้งร้อนผ่าวและชุ่มชื้นคล้ายหยาดน้ำฝน

หยดกระเซ็นแฉะๆ ลงมาบนใบหน้าของนาง

เกาลัวเดินลืมตาขึ้นมาช้าๆ ท่ามกลางดวงตาที่พร่ามัวไปด้วยน้ำตา

นางเห็นใบหน้าดวงนั้นของเขาหยุดอยู่เหนือหน้าผากตนเพียงระยะห่าง

ครึ่งซุน

เขามองจ้องนางเขม็งด้วยสีหน้าแข็งทื่อ โลกहितที่ไหลออกมาจาก

ดวงตาหยดกระเซ็นลงบนใบหน้าของนาง

'ต้าซือหมา ปล่อยตัวอาเมย์* เดียวนี้!'

คล้ายเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ และก็คล้ายเวลาผ่านไปนานชั่วกาล

พลันมีเสียงตวาดด้วยความร้อนใจยิ่งดังมาจากด้านนอกประตูห้องหอ

เกาอินญาติผู้พี่ชายร่วมสกุลของเกาลัวเดินเร่งรุดมาถึงแล้ว

หลี่มู่ทำเป็นไขสือไม่ฟัง สองมือยังคงกุมอยู่ที่ลำคอของเกาลัวเดิน

มองนางโดยไม่ละสายตา เพียงแต่เส้นใยชีวิตที่สุดท้ายในดวงตาค่อยๆ

จางลง กระทั่งเลื่อนหายไปในที่สุด

ศีรษะของเขาพลันอ่อนนยุบทับลงมา หน้าผากแนบติดกับใบหน้า

ของนาง ไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอีก

กระนั้นนัยน์ตาที่เต็มไปด้วยโลหิตนั้นกลับยังคงเบิกโพลงอยู่...

ไม่เคยปิดลง

* อาเมย์ คือคำเรียกน้องสาว ภาษาแต้จิ๋วคืออาหมวย

หลี่มู่เทพแห่งสงครามในตำนานแห่งราชวงศ์ใต้ ผู้ซึ่งเคยค้าจน
แผ่นดินครึ่งหนึ่งของใต้หล้าที่ขึ้นมาสู่ตระหง่านด้วยกำลังของตนเองก็
สิ้นชีพลงเช่นนี้ในค่ำคืนเข้าห้องหอของเขา

คนสนิทของเขา...ในค่ำคืนนั้นกว่าครึ่งเมามาย ทั้งหมดล้วน
ถูกกำจัด

และข่าวที่ว่าอาการบาดเจ็บเดิมของเขากำเริบจนเสียชีวิตนั้น
หลังจากเวลาผ่านไปครึ่งเดือนถึงได้ปล่อยข่าวออกมา

คนภายนอกเพียงบอกสรรวศรีษยาผู้กล้า พุดถึงคุณูปการอันยิ่งใหญ่
ในการยกทัพไปปราบปรามทางเหนือที่เขาดำเนินการมานานปีว่าต้อง
ล้มเหลวเอาเมื่องานใกล้สำเร็จ ไม่มีใครไม่ทอดถอนใจด้วยความเสียดาย

เกาไทเฮาพาฮ่องเต้้วยเวยร์มาประกอบพิธีไว้อาลัยให้หลี่มู่
ด้วยตนเอง แต่งตั้งบรรดาศักดิ์ จัดงานศพให้อย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติ

เกาลั่วเสินป่วยหนักอยู่ระยะหนึ่ง

นางรู้ความจริงแล้ว ทั้งหมดเป็นฝีมือของเหล่าหมัว* ที่เกาไทเฮา
ส่งมาอยู่ข้างกายนางเพื่อช่วยจัดการเรื่องงานแต่งคนหนึ่งในคืนวัน
เข้าห้องหอคนผู้นั้นได้แอบเอาเฮ่อตึง** ทาไว้ที่จอกสยง*** ไบ่ นั้นไว้
มันไร้สีไร้กลิ่น เมื่อเจอน้ำก็ละลาย

หลังเกิดเรื่องเกาไทเฮาได้มาเยี่ยม โดยบอกกับเกาลั่วเสินว่าปกติ
หลี่มู่เตรียมการป้องกันรอบคอบยิ่ง ถ้าคิดจะกำจัดเขาต้องลงมือแล้ว
เห็นผลในครั้งเดียว หากไม่จะต้องถูกตอบโต้กลับ เท่ากับหาหนทางไปสู่
ความตายให้ตนเอง

* เหล่าหมัว อาหมัว เป็นคำเรียกหญิงรับใช้สูงวัย

** เฮ่อตึง เป็นคำเรียกสารหนูในสมัยจีนโบราณ

*** จอกสยง คือจอกเหล้าสำหรับเจ้าบ่าวในพิธีแต่งงาน

ใช้วิธีนี้กำจัดเขา นางเองก็ทำไปด้วยความจำใจ ส่วนที่ไม่ได้บอกให้เกาลัวเดินรูก่อน เพราะกลัวว่าหลังจากนางรู้เรื่องคำพูดและการกระทำอาจผิดปกติ ด้วยความละเอียดยรอบคอบของหลี่มู่เกรงจะทำให้เขาเกิดความระแวงสงสัย ถึงตอนนั้นไม่เพียงไม่อาจกำจัดเขากลับจะชักนำภัยมาถึงตัวได้

เกาไทเฮาบอกที่นางตัดสินใจทำเช่นนี้หาใช่เพื่อเต็งเออร์เสียทั้งหมด แต่ยังเพื่อสกุลเกาด้วย

ถ้าวันหน้าหลี่มู่ได้ขึ้นครองบัลลังก์เป็นฮ่องเต้ เขาจะติดต่อเหล่าตระกูลขุนนางได้อย่างไร สกุลลูกับสกุลจูในวันนี้คือหลักฐานที่เห็นได้ชัด ตอนเกาไทเฮาชี้แจง เกาลัวเดินหลับตาฟังอยู่ตลอด มีเพียงสีหน้าเฉยเมย

รจนเกาไทเฮาชี้แจงจบ นางจึงลืมตาขึ้นมาช้าๆ ยิ้มอย่างเย็นชา 'อาเจี่ย การยอมให้ชาวฮั่นต้องสูญเสียดินแดนทางเหนือไปตลอดกาลก็ไม่ยอมให้ราชวงศ์สกุลเซียวยต้องสูญเสียได้หล้าที่สงบสุขผืนนี้ไป นี่จึงจะเป็นสิ่งที่ท่านคิดอยู่กระมัง'

เกาไทเฮาหน้าแดงเล็กน้อย นิ่งเงียบไม่เอ่ยวาจา 'หวังว่าต้าอวี๋เราจะเจริญรุ่งเรืองยืนยาว เป็นเช่นที่ท่านปรารถนา เช่นนี้ข้าก็นับว่าได้ใช้คืนน้ำใจที่ท่านมีต่อข้าเมื่อก่อนแล้ว'

นางจ้องเกาไทเฮาพลงเอ่ยขึ้น

เกาลัวเดินถูกน้ำที่ไหลทะลักมาจากสี่ทิศแปดทางโอบล้อมไว้ ถ้าชาติหน้ามีจริง บุรุษผู้นั้นก็จดจำเรื่องราวในอดีตได้ เมื่อพบหน้ากัน อีกครั้งควรจะทำอย่างไรดี

ลมหายใจสุดท้ายในช่องอกหลุดลอยตามความคิดสุดท้ายที่ผุดวาบ
ขึ้นมาในหัวเกาฬัวเสินแล้วจางหายไป

นางค่อยๆ จมลงไปในโลกที่มีดมิดไร่ขอบเขต ไปตามกระแส
น้ำในฤดูใบไม้ผลิ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3IJwcB9>